ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ

DER WEG ZUM SIEG
WOCHENZEITUNG
THE WAY TO VICTORY
WEEKLY
ТИЖНЕВА ГАЗЕТА
«ШЛЯХ ПЕРЕМОГИ»
Видає: ЄВГЕН РЕН Редаґує: КОЛЕҐІЯ
Відповідальний редактор:
ЯРОСЛАВ БЕНЦАЛЬ
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:
Ukrainische Wochenzeitung
«SCHLACH PEREMOHY»
MÜNCHEN 15, Lindwurmstraße 205/I

№ 8. Р. вид. І. Неділя, 18 квітня 1954 р. Ціна 50 пф.

На Батьківщині:

Руїнницьке переселення

Москва переселює 11 областей України. — Нечуване віроломство найменших прав мирних мешканців

«Шлях Перемоги» ще в ч. 3. від 14. березня ц. р., у статті «Нове переселення в СССР», повідомляв про чергове виселення українських хліборобів з України в різні області Московії та під різними претекстами: то на освоєння цілинних земель, то на відбудову відсталих сільсько-господарських районів, тощо. Відтоді ми подавали низку дрібних вісток про те переселення, про вивіз тисяч українців у райони далекої півночі Советського Союзу та на Казахстан і ін. Тепер довідуємося, що ця акція Москви по переселенню українських селян набрала характеру тотального масового переселення цілих областей України. Ясна річ, що це переселення провадиться під знаком «добровільности», бо советсько-московський уряд ще ніколи не визнав свого насильницького поступування супроти немосковських народів.

Щоб дати читачеві повніший образ тієї переселенської акції, наводимо повністю т. зв. оголошення Головного Переселенського Управління Міністерства Сільського Господарства Української ССР, яке само собою дуже характеристичне:

ОГОЛОШЕННЯ

В 1954 році провадиться добровільне переселення людности з Вінницької, Волинської, Дрогобицької, Житомирської, Закарпатської, Хмельницької, Київської, Львівської, Полтавської, Чернігівської і Черкаської областей в Приморський і Хабаровський Край — Сахалінську, Амурську, Іркутську ,Читинську, Сталінградську і Ростовську області, на південні області України для роботи в сільському господарстві, лісовій і рибній промисловості.

Переселятися до сільсько-господарських колгоспів можуть колгоспи, бриґади, групи та окремі сім'ї колгоспників. До рибних колгоспів, радгоспів, ліспромгоспів може переселятися і не колгоспне населення. Переселятися можуть сім'ї, які мають у своєму складі не менше двоє працездатних. При переселенні надаються такі пільги:

Видається одноразова грошева допомога на голову сім'ї від 500 до 3000 карбованців і на кожного члена сім'ї від 150 до 600 карбованців. Надається безплатний проїзд і перевіз майна до 2 тонн на сім'ю. В місцях нового поселення видається довготерміновий кредит на будівництво будівель від 10.000 до 20.000 карбованців і на придбання худоби від 1500 до 3000 карбованців на сім'ю.

Переселенці звільняються від плати грошевих податків і поставки державі сільсько-господарських продуктів терміном від 2 до 5 років...

Заяви про бажання переселитися подаються до сільських рад і райвиконкомів по місці проживання та до переселенчих відділів до означених вище областей.

Головне Переселенське Управління Міністерства Сільського Господарства Української ССР

Звертає на себе увагу той факт, що до переселення визначені саме Вінницька, Волинська, Дрогобицька, Житомирська, Закарпатська, Хмельницька, Київська, Львівська, Полтавська, Чернігівська і Черкаська області. Отже, або ті області, які мають чисто військово-стратегічне значення, або ті, які мають для Москви найбільш загрозливий характер, як найбільш відпорні натискові окупанта. Але які б там не були причини того переселення, становище тих областей і цілої України є тепер надзвичайно критичне. Немає жадного сумніву, що Москва має свої «контрольні» цифри кількости людей, визначених до переселення. Так само немає жадного сумніву, що навіть ціною крови, сліз, розірвання родин, відділення дітей від батьків, шляхом емґебівських тортур і вбивств ті заходи будуть переведені в життя. Вислід тих «добровільних» переселень буде такий, що згадані області України будуть цілковито зруйновані, а натомість них насаджені нові, чисто російського характеру, області.

В усякому разі останні акти московсько-комуністичного уряду щодо переселення людей з рідних місць у далекі краї — це є нечуване в світі віроломство найменших прав мирних мешканців, нівечення всяких засад людської гідности й пошанування. Вже нема чого говорити про будь-яке юридично-формальне право України боронитися проти такого насильства, дарма, що Україна числиться членом ОН. В обороні її прав і чести мусить широко виступати вся українська політична еміґрація.

АКВБ і український фронт:

Нова єдинонеділимська вовтузня

Американський Комітет Визволення від Большевизму пробує ще раз рятувати російську імперію. — Нове перейменування КЦАБ-у. — УНРада в сліпому завулку

ГРОМАДЯНСТВО ДОБРЕ ЗНАЛО

Українська громадськість вже досить добре вивчила за останніх три роки т. зв. приватні американські кола і їхню політику, так, що кожний крок Американського Комітету не викликав серед українців жадного здивування ані не був несподіванкою Всі круті замасковані і відкриті доріжки Комітету були завжди правильно оцінювані і, не дивлячись на чимраз нові й нові тактичні потягнення, заздалегідь розшифровувані. Не помагали зміни дієвих осіб, не помагали зміни назв та навіть деякі програмові поступки. Українське суспільство, а особливо українські політичні сили стояли твердо. Вовк був завжди розпізнаний, яку б він шкіру не надягнув.

ХИТКІ СТЕЖКИ УНРАДИ

В останньому році, однак, починаючи від пам'ятних мюнхенських нарад в грудні 1952 р. в українській суспільності появились небезпечні симптоми. Одне політичне середовище, що має притенсії бути екзильним урядом та парляментом України, розпочало свої славнозвісні вихиляси стосовно до політики Американського Комітету. Не будемо тут повторяти тієї цілої сумної історії подій з 1953-54 рр., що позначились своїми милевими стовпами — Карльсруге, Париж, Теґернзее, Мюнхен — готель Реґіна. Висліди цієї однорічної біганини по передпокоях експозитури Американського Комітету в Мюнхені, а також рівнобіжні заходи в Ню-Йорку є сьогодні досить наочні. УНРада вже зовсім виразно стала на шлях «суверенної» політики у співпраці з американськими «приватними» колами і поблагословила дії окремих одиниць чи груп, які до такої співпраці приступили ще скоріше. УНРада розбила спільний український антиімперіялістичний фронт, що був з великими труднощами змонтований в червні 1952 р., в обличчі посиленого наступу російських імперіялістів. УНРада пішла на розмови з російськими імперіялістами під тиском американських «приватних» кіл в таких сумнівних формаціях, як МАКЦ і Міжнаціональна Комісія Зв'язку. УНРада пішла на співпрацю в радіостанції «Ліберейшн» без уточнення політичної плятформи та спонукувала українських науковців до активної участи в працях Інституту по Вивченню Історії і Культури Народів СССР.

Таким чином дії УНРади запровадили частину української еміґрації в досить хитку ситуацію, — приступаючи до повної співпраці з Американським Комітетом, вони не мали при тому жадних запорук, що політика цього Комітету підлягла якимнебудь змінам. Розвал КЦАБ-у та деякі словесні обіцянки мюнхенських представників Американського Комітету були для політиків з УНРади вже такими «великими» досягненнями, що вони вже навіть не сумнівались у своїй повній перемозі і навіть голосно мріяли про свою велику ролю, як погромників російського імперіялізму в Американському Комітеті. Але виявилося навпаки, російські імперіялісти залишилися імперіялістами, а УНРада опинилася одуреною і осміяною. Це відчули унрадівці особливо гостро тепер, коли дійшло до нових «перетрусок».

«НАЧІНАЙ СНАЧАЛА»...

В суботу, дня 3. 4. ц. р. представництво Американського Комітету в Мюнхені попросило телефонічно до себе представників деяких українських газет та УНРади і вручило їм 8 сторінок циклостилевих матеріялів. На першій сторінці тих матеріялів був поміщений лист директора Політичного Відділу АКВБ в Мюнхені — **Ісаака Пача**, зверненого до редакторів газет, яким він вручав ці документи. Звернення дир. Пача було дуже характеристичне для цілої атмосфери праці і цілої політики Американського Комітету. «Ґаспадіну Редактору: Нижеследующее заявление Американского Комитета Освобождения от Большевизма предлагается **немедленно опубликовать».** Отже, не інакше, а таки «немедленно». Форма зовсім підхожа для звороту до сателіта або васала. Ми маємо сатисфакцію, що принайменше наша Редакція не мусіла стояти того пам'ятного дня «штрам» перед п. Пачом.

Далі в своєму листі п. Пач подає, що до його листа залучені документи: лист президента АКВБ адмірала **Леслі К. Стівенса** до голови КЦАБ-у Сергея **Мельґунова**, такий самий лист, але окремо до **Євґенія Ґеґечкорі** та «угода про Ділову Спілку». Крім того, п. Пач цитує заяву п. Стівенса, в якій він в імперативний спосіб перестерігає, що «така можливість може вже більше не повторитися і тому вона не повинна бути легкодушно відкинута».

Одне слово, як у тій московській пісеньці «Жила била бабушка... Вот і песня наша вся, начінай сначала»...

НА МІСЦЕ КЦАБ-МАЦК — «ДІЛОВА СПІЛКА»

Розглянувши побіжно ці документи, присутні українські журналісти мусіли ствердити, що все ж таки Американський Комітет спромігся піднести несподіванку для українців. Такої засліплености і такої наївности від адмірала Стівенса українці все ж таки не сподівались.

Адмірал Стівенсон і його політичні дорадники, як виявляється, зовсім нічого не навчились за останні роки. В своїх документах і пропозиціях вони ані на крок не поступились вперед. Вони пропонують воскресити знову горезвісний СОНР чи як він пізніше був перехрищений на КЦАБ чи евентуально МАКЦ, лише під новою назвою — «Ділова Спілка». Та «Ділова Спілка» об'єднала б усі московські групи, що були в КЦАБ-і, їхніх сателітів т. зв. їх націоналів і аґентури у виді всяких «визвольних рухів» типу Гулая та Українську Національну Раду. Технічно це мало б бути проведено дуже легко: три представники від КЦАБ-у і три представники від МАКЦ-у увійшли б у склад «Ділової Комісії» і перебрали б на себе керівництво «всієї антибольшевицької боротьби». Ця «спілка» мала б виробловати політичні інструкції й пляни для практичної роботи в спільній боротьбі. До її компетенції входили б: радіопересилання, опрацювання матеріялів для друків призначених для розповсюдження поза залізною занавісою, опрацювання матеріялів для пропаґандивних видань, залучення академічних і культурних сил еміґрації для антибольшевицької боротьби та опрацювання спеціяльних проєктів до поодиноких акцій, зв'язаних з такою чи іншою подією. Члени комітету можуть бути тільки нові еміґранти з відповідними кваліфікаціями. Склад їх мусить бути узгіднюваний з Американським Комітетом. АКВБ призначає від себе окремого представника як відповідального дорадника «Ділової Комісії».

«Ділова Спілка» повинна створити окремий відділ для радіостанції, що заступатиме і виконуватиме функції «Ділової Спілки» у стосунку до радіостанції «Ліберейшен». Такі самі відділи кваліфікованих робітників мають бути створені і для видавничої діяльности та для Інституту по Вивченні Історії та Культури СССР. Одним словом, цьому новому СОНР-ові, чи КЦАБ-ові, чи МАКЦ-ові, мали б підлягати також діяльність того «незалежного» українського відділу радіо «Ліберейшн» та також «вільна академічна» діяльність науковців з Інституту.

ЩЕ ОДИН ПОЛИЧНИК ДЛЯ УНРАДИ

Цей крок, чи радше нова офензива Американського Комітету і захованих за ним російських імперіялістів дуже заскочив УНРаду, яка навіть не удостоїлась одержати згаданих документів Стівенса на власну адресу. Очевидно, АКВБ вимагає ще більшої ціни, ніж ту, що її УНРада вже своїми, для всіх українців дискримінуючими, потягненнями зробила. Це було для УНРади не тільки несподіванка, але й прилюдний поличник. В ці саме дні, коли в Мюнхені на Обервізенфельд засіли в радіостанції висланники УНРади, редактори **М. Ковальський, Таркович. Р. Єндик,** п-ні **О. Юрченко, М. Степаненко,** та **Гриценко,** і коли на Авґустенштрассе до Інституту прибув проф. **І. Бакало,** як віцедиректор і намісник проф. **Яковліва,** — Американський Комітет ставить крапку над «і». Він пригадує знову, що «єдіная неділімая» мусить бути найвищим наказом для всіх, хто хоче користати з його долярів.

І СУМНО, І ЖАЛКО...

УНРаді стало ніяково. «Українські Вісті» (за 11. 4. 54) кажуть, що її «огорнув розпач». Ще ніколи не було такої швидкої дії в них. Вже через два дні, в понеділок 5. 4. ц. р., українську пресу покликали на пресову конференцію і відчитали заяву ВО, в якій хоч дещо «ніяково» опрокидується нові пропозиції АКВБ. Особливо ніяково було УНРаді, коли ставилось питання про МАКЦ. За дотеперішніми публікаціями і усними виступами людей з кіл УНРади МАКЦ, нібито, «взагалі не існував», або «МАКЦ вже мертвий». Аж тут несподівано, принаймні в документах Стівенса, МАКЦ живе і дише.

УНРада заїхала в сліпу вулицю. Йти далі консеквентно в розпочаті акції в співпраці з російськими імперіялістами стає чимраз більш небезпечно. Завертатись — сумно й жалко. Єдина ще надія, що АКВБ не буде настоювати на своїй новій пропозиції про «Ділову Спілку» і залишить такий стан, який витворився в останніх місяцях: радіо і Інститут працюватимуть в безпосередній залежності від АКВБ.

УПЕРТІ «НАЦІОНАЛИ»

Дещо інакше бажання мають інші партнери УНРади, з так званого «Паризького бльоку». Їм взагалі вже стало сумно за «зеленими» і тому вони з радістю прийняли нові пропозиції Стівенса. Пани Абрамчик, Цінцадзе та Ніколаєвський негайно зійшлись на наради і заявились проти становища УНРади. Їм зовсім смакує «Ділова Спілка».

Але УНРада ще не здається. Леліючи надію, що «якось воно буде» та продовжуючи мріяти, вона неспромоглася у цій новій ситуації на рішучу поставу в обороні принципів української визвольної боротьби, хоч ще не пішла з «Паризьким бльоком» та МАКЦ-ом. Помимо цього, вона рішена дальше продовжувати започатковану співпрацю і далі благословити індивідуальну чи групову участь в інституціях які виразно пропаґують псевдонаукові твердження та спрепаровані інформації про єдність російської імперії та «щасливу й вічну дружбу» поневолених Москвою народів з росіянами.

А шкода. УНРада мала тепер можливість побачити згубність своєї політики і завернутись на здорові основи спільної лінії всіх українських політичних сил у зовнішньо-політичних питаннях. Тільки спільними зусиллями, без виломів могли б українці впливати на поодиноких членів АКВБ, що зрозуміли дійсну суть Москви в напрямі оздоровлення становища американських політичних сил.

ЗА ТВЕРДУ ПОСТАВУ

Українські політичні сили дістали ще раз науку, що російські імперіялісти та їхні попутчики зовсім не думають сходити з своїх позицій, а лише стараються підступом пробитись туди, куди їм фронтові двері закриті. Політики, які не хочуть цього бачити, дискримінують не тільки себе, але й всю українську визвольну боротьбу.

Російські імперіялісти показали вже нераз, що з ними співпрацювати не можна. Вони також скоріше підуть в оборону большевицької імперії, як за ідеями свободи, що могли б цю імперію розвалити. Захід побачить скоріше чи пізніше, де стоять його дійсні союзники і буде сам шукати з ними домовлення і допомоги для ґльобальної боротьби з московським большевизмом і імперіялізмом.

Ще про процес у справі „УС"

ФАЛЬСИФІКАТОРИ Й НАКЛЕПНИКИ

Перекручування й фальшування «Українським Самостійником» справи судового процесу і вироку. — Під плащем «невинности» й «моралізаторства» — несамовита кампанія проти ЗЧ і їх провідників

Газета «Український Самостійник», що з деякого часу стала інструментом у руках злісних ненависників Проводу ЗЧ ОУН, чим далі веде шалену неперебірливу атаку проти цього Проводу, його пресового органу «Шлях Перемоги» та проти всіх, які не схотіли відійти від своїх принципових позицій революційного націоналізму та стати на шлях згубного для української визвольної справи опортунізму, захитання й заломання. Свою атаку «Український Самостійник» веде різними покрученими дорогами і не менш плутаними методами й прийомами. Раз апелюється до провідних людей ЗЧ підкоритися «законові» Краю і піти разом із «єдиноправними» по шляху перемішаного з марксівсько-соціялістичними ідеями націоналізму, другий раз — очорнюється і паплюжиться цих провідних людей, подається їх у карикатурно-пасквілянтському вигляді перед власне і чуже громадянство; раз надягається на себе тогу блаженної невинности і маску ягнячої м'якости, мовляв, ми не хочемо полеміки і ми не виступатимемо з демагогією, а другий раз — із-під тієї тоги вилазить справжня нагота: фальш, перекручування й наклепи. Ми добре розуміємо «психологічний» стан панів із «Українського Самостійника»: непевне діло й боягузство за ведення того непевного діла завжди викликає саме отаку спекулятивно-криводушницьку поведінку.

І коли нам дехто каже, що нам не варт устрявати з тими панами в полеміку, то ми й справді весь час стараємося якомога далі відійти від тієї полеміки. «Шлях Перемоги» з гори матеріялів, скерованих проти «УС» і його хлібодавців, зрідка подає лише окремі з того допису й статті. Але коли вже «Український Самостійник» скотився аж до таких неперебірливих метод шельмування немилих їм людей, то тоді в ім'я оборони правди мусимо виступити й собі.

Одним із чергових виступів «законіків» є стаття в «Українському Самостійнику», ч. 15 (221), за 11. квітня 1954 р., під наголовком «Об'єктивний і справедливий вирок». У статті, підписаною, як редакційна, зачіпається справа суду і його вироку над Видавництвом «Український Самостійник». У тій статті читаємо:

«Нам, зокрема, дає сатисфакцію те, що холодна аналіза останніх подій в українському націоналістичному таборі довела посторонніх суддів, які особисто, ні національно-політично, не є зацікавлені в тій чи іншій стороні, до висновку, що **давній Провід ЗЧ ОУН під юридичним оглядом перестав діяти і став недійсним (!). Він не має юридичних прав ні репрезентувати, ні заступати інтереси ЗЧ ОУН та від їх імени видавати правосильні рішення».** (Підкреслення наше).

Звідки таке вичитали пани редактори «УС», у якому вироку, якого суду? Чи це вони хотіли б, аби як не самі, то бодай німці отаке от вирішили? Любителі цитат і дат, «учителі» того, що в статтях виразно треба писати: де, коли, що і т. д., — цим разом навіть не подали цитати з вироку німецького суду. Бо той вирок утяв би для «УС» всяку можливість отак от злісно фальшувати справу. А вирок, вірніше уступ вироку до того пункту, звучить буквально ось так (цитуємо в перекладі з німецького):

«В багатьох пунктах неясні і свідомо стримані зізнання свідків не могли достатньо вияснити істотного питання, **чи після заіснування ознак розколу в ЗЧ ОУН вибрані першими загальними зборами** (суд так називає IV Конференцію ЗЧ, — прим. наша) **ЗЧ ОУН члени Проводу, між ними Бандера, Ленкавський і Стецько, чи члени Колеґії Трьох, а саме: Ребет, Матла, Бандера уповноважені в повному засягу до керівництва ЗЧ ОУН».**

Ось так, німецький суд, як бачимо, взагалі не встановив «юридичного» права керівництва ні за однією, ні за другою стороною. Звідки ж «Український Самостійник» «викопав» вище наведену його цитату про те, що **«Провід ЗЧ ОУН під юридичним оглядом перестав діяти і став недійсним?»...**

Тепер щодо особи п. Ріпецького. «УС» і в цьому фальшує. Він пише, що «остання розправа (чому остання? скільки ж їх було? — «ШП»), ведена вже до самого мерітум справи і яка довела до вироку, який тут обговорюємо, відбулася **на внесення д-ра Гр. Васьковича»** (підкр. «УС») і що **позовником таким чином є не Ріпецький, а д-р Гр. Васьковича** (підкр. наше). А в той самий час у судовому протоколі з дня самого того «останнього» процесу, тобто, з 12. березня 1954 р. виразно стоїть:

«Протокол, списаний під час прилюдного засідання 7. цивільної камери Крайового Суду Мюнхен І...
в справі
Видавництва «Український Самостійник»

Позовника
проти д-ра Григорія Васьковича
Пізваного
в справі тимчасового зарядження»...

Чи ж «законники» і «юристи» з «Українського Самостійника» сліпі, щоб аж такого пункту не побачити в судовому протоколі? Чи, може, той пункт у судовий протокол вписала якась «чорна» невідома рука «бандерівця», якась невидима маґічна сила? Інструкції тут теж, мабуть, не могли впливати.

Вирок німецького суду в Мюнхені в справі В-ва «Український Самостійник» дуже довгий і там є багато різних арґументацій, яких зайво тут наводити. Але одно певне, що жадне твердження про цей вирок і взагалі судові справи в згаданій статті «Українського Самостійника» не відповідає правді. Це виявляється, далі, хоч би і в тому, що в розгляданій статті не заперечується, що »Тимчасове зарядження» видане таки на внесення Ріпецького, але в той самий час висувається як позовника д-ра Г. Васьковича, і то тому, що він подав про відкликання «Тимчасового зарядження». Логіка? Не той до суду справу подав, який зголосився з обвинуваченням проти другої сторони, а той з другої сторони, який в своїй обороні подає відкликання внескодавця. Це справді треба мати надмір інтеліґенції, щоб справу отак обертати! Перед такою крутаниною сам мудрий «селепком» стане.

Очевидність фальшування та вигадування фактів «УС» випливає ще й з того, що в згаданій статті говориться, як ми зазначили, про якусь «останню розправу». Коли ж тоді були «передостанні», а бодай «передостання» розправа? Адже в судовому акті виразно кажеться, що «Тимчасове зарядження» про залишення дальшого видання «УС» Ріпецькому було видане без судової розправи, з огляду на спішність справи. А це, бачите, написано в «УС» так тому, щоб показати, що судова розправа відбувалася з вини д-ра Г. Васьковича. От коли б він не вніс відклику, то й суду не було б. Бачите, який поганий Васьковича, а який «добрий» Ріпецький!

Взагалі щодо «реґабілітизації» особи Ріпецького, що намагається зробити «УС», то дозволено буде навести ось такий уступ із зізнань Ріпецького на судовому процесі, запротоколованому в цитованому вже нами Протоколі судової розправи з дня 12. березня ц. р.:

«Д-р Ріпецький заявляє: Я рішуче відкидаю твердження, що я одержував місячну винагороду у висоті 100 НМ. Я виконував все в підприємстві почесно для ОУН, а саме **як власник і видавець газети»** (підкр. наше).

Здається, ясно.

Якщо, таким чином, узяти докупи все писане і все роблене теперішнім «Українським Самостійником» та його оточенням, то стане виразним факт, яку політику веде та маленька і жалюгідна групка людей. Це політика колишніх померлих антинаціоналістичних газеток «Наше Життя» і «Неділі», політика всіх тих, які упродовж всієї еміґрації ведуть безугавні напади, не перебираючи ні засобами, ні способами, на ЗЧ ОУН і їх провідників.

Нехай ті всі панове самі застановляться над питанням: куди їх заведе така «політика»?

Тиждень політичних подій

✻ Французькі військові кола опублікували статистичні дані про втрати Французької Унії в індокитайській війні. Від початку війни до 1. 1. 54 р. Франція втратила в ній 157.793 вояків, в тому 57.586 вбитими.

✻ З Вашінґтону повідомили, що уряд Сіяму погодився приступити до спільного антикомуністичного фронту, що його монтує в Південно-Східній Азії Америка.

✻ Рада Безпеки ОН розпочала розглядати арабсько-ізраїльський спір та прикордонні конфлікти. На денному порядку стоїть в першу чергу розгляд нападу арабів на жидівський автобус, а також напад жидів на арабське село Нагалін.

✻ Люксембурзький парлямент схвалив більшістю голосів закон про ратифікацію европейського договору і склав його в Парижі як 4-та держава, що ратифікувала ці договори. На черзі залишилася ще Італія та Франція. Італійський парлямент вже також розпочав працю над тими договорами, хоч покищо в комісіях.

✻ В Лондоні заарештували двох чехословацьких шпигунів Петр Артона і Зденку Шинова-Радніцерову. Артон служив під час другої світової війни в англійському летунстві, потім повернувсь до Праги, а в 1948 році «втік» знову до Англії.

✻ В Москві знову гостюють американські редактори, що були запрошені відвідати СССР. Вони мали б звідати деякі міста та області СССР, перебуваючи там три тижні.

✻ В Бонні зорганізували колишні націонал-соціялісти і СС-и «Товариство Пошкоджених від Ентнацифікації і Убезправнених». Т-во хоче одержати відшкодовання за перебування в аліянтських таборах інтернованих.

✻ За підрахунками Комітету Американських Жидів тепер в цілому світі начисляється 11.627.000 жидів. З того 1.463.000 живе в Ізраїлю, понад 2.000.000 в США та 600.000 в Німеччині. Решта розсіяна по всіх країнах світу.

✻ Статистики ОН подають, що число людности на земній кулі збільшилося протягом 1951-52 рр. на 30 мільйонів осіб. Якщо зріст населення йтиме далі таким темпом як досі, то за 70 років кількість його подвоїться.

✻ Американський міністер юстиції Герберт Бровнель виступив з промовою по радіо і телевізії, в якій заповів цілий ряд законів, якими американський уряд думає забезпечити Америку від загрози аґресивного комунізму.

✻ Еспанія вирішила замкнути свій консулят в Ґібральтарі в протест проти відвідин англійської королеви ґібральтарської фортеці.

✻ Міністер Закордонних Справ США Даллес відвідав Лондон та Париж і перевів там розмови в справі свого пляну проголошення спільної акції стосовно індокитайської війни.

✻ До Персії прибули представники 8-ох інтернаціональних нафтових товариств, щоб розпочати безпосередні переговори в справі полагодження персько-англійського нафтового конфлікту.

Стаття визначного шотляндця:

ДЖОН Ф. СТЮАРТ

Берлінська конференція і те, що потім

Від Редакції: Нижче друкуємо статтю відомого британського публіциста, одержану від редакції «АБН-Корреспонденц». Хоч стаття є надіслана для англійського видання «АБН-Корреспонденц» і скерована, як випливає з її змісту, до британської політичної опінії, вона все ж таки цікава й для українського читача.

Я не згоден з поглядами, що були висловлені, та з висновками, що були осягнені політиками та політичними публіцистами, наскільки я їх бачив у пресі. Я гадаю, що утворення конференції було взагалі помилкою. Та думка, що варт було її утворити, щоб переконатись, чи дух Кремля змінився по смерті Сталіна, — виявляє лише, що ми не маємо державних мужів, які розуміли б росіян, хоч здається, що п. Іден наближається до суті справи. Ніколи не було найменшої познаки абиякої зміни; і це значить — робити лиху прислугу своїй країні, коли оголошується наявність «надійних познак» (як це зробив сер Вінстон Черчіл), наколи таких познак немає. Державний муж не повинен бути ні оптимістом, ані песимістом, тільки реалістом.

Можна визначити лише одиноединий наслідок Конференції — зріст непоступливости та престижу Маленкова. Він має право хвалитись, що «потужний» Захід не спромігся порушити його ані на один цаль. Пропаґування тієї думки, що визначення дати зустрічі в Швайцарії для розгляду корейської угоди було якимсь «осягом» — це просто облуда; росіяни чудово розуміються на тому, щоб визначати дати та зовсім їх не додержуватись, або ж, наколи додержуються, то сперечатись без кінця та нічого не доходити, як це було на Берлінській Конференції.

Висловлювалось твердження, що панівну ролю на Конференції відіграв п. Іден, тимчасом як очевидно, що нічого такого не було; панівну ролю відіграв від початку до кінця Ґеорґій Маленков через свого речника Молотова. Недосить ясно уявляють собі, що Молотов ніколи не був і насьогодні не є абичимсь, як тільки досконалим диктафоном; він не має ні становища, ні влади, ні прихильників, ані власної політики, ані власної особистости, — бо якби він мав власну особистість, то він був би вже давно зліквідований. Він тільки машина.

А щодо пошуків якогось покращання з боку Маленкова, то британський уряд повинен би знати його чорну постать та його минуле; він був Сталіновим «альтер его». Це він склав плян знищення балтицьких держав, оголошуючи рівночасно крайню до них приязнь. Він накинув їм «пакти взаємної допомоги» 1939 р., а по тому надійшло вимагання воєнних баз для їх захисту, а по тому надійшло вимагання сприяти розташуванню потужних сил червоної армії для захисту тих баз, а по тому надійшла гола анексія. Він склав плян масакри та масового депортування десятків тисяч мирної людности з балтицьких держав — безневинних людей усякого віку та обох статтей — в умовинах нелюдяної жорстокости — і надіслав свого поплічника Серова, щоб це виконати. Але навіть жахлива жорстокість Серова не задовольнила «миротворця» Маленкова. Він несподівано приїхав літаком до Риги і загрозив смертною карою своїм урядовцям, аби ті жорстокості були поглиблені. Я посідаю копії документів, що стосуються до цього всього, втрачені російською таємною поліцією, коли вона тікала перед німецьким наступом. В своєму виступі перед добірною авдиторією з високих совєтських урядовців, в Москві, саме в той час, Маленков сказав: «Балтицькі нації були вже завойовані з моменту встановлення совєтських баз на їхніх теренах, наслідком «пактів взаємної допомоги», складених у жовтні 1939 р. Проте Совєтський Союз не може експонуватись у сенсі одвертої аґресії для свого територіяльного поширення, хоч поширення влади та терену полягає в самій його природі».

Приблизно до того самого часу — в зв'язку з тією самою темою — належать власні слова Молотова до литовського міністра закордонних справ: «Друга світова війна допомогла б нам скрізь розташуватись в Европі, так само, як перша світова війна вможливила нам закріпитись у Росії. Натепер ми підтримуємо Німеччину (через російсько-німецький пакт від серпня 1939 р.), проте лише для того, щоб німецька держава не впала раніше, аніж народні маси воюючих країн, бувши виснажені війною, повстали б проти своїх урядів... В той момент ми виступимо, надіславши добре підготовані свіжі сили, і я думаю, що саме на рівнинах західньої Німеччини, мабуть, недалеко від Райну, відбудеться остання битва між глилою буржуазією і пролетаріятом. Ця битва вирішить долю Европи, і я сподіваюсь, що вона дасть нам перемогу». Якщо ми й надалі шануватимемо інтереси такої країни, як от Росія, після цього всього, то ми заслужимо собі ту долю, якої зазнали всі країни, що складали «угоди приязні» з Росією впродовж сотень років.

Я рішуче протиставлюсь припущенню, що Росія має спеціяльне право на «безпеку» більшою мірою, ніж будьяка інша країна, і це напевне не наша справа — ґарантувати їй «безпеку», навіть якби ми могли сповнити таку ґарантію. На конференції деякий час здавалось, начебто п. Іден готовий стати та стояти на власних ногах, але він, очевидно, був покликаний до порядку з Лондону. Того самого дня, коли він висловив думку, що не можна нічого осягнути, ані добитись будьякого поступу — сер Вінстон Черчіл у Палаті Громад оголосив, що він добачає «численні надійні познаки в Берліні». Це було, немов би його міністер позбавився ґрунту під ногами; отож він запропонував Москві ґарантію безпеки та продовження наявного договору з Росією, попри відому долю всіх російських договорів. Ми надто легковажимо ґарантування безпеки, непов'язане з британськими інтересами. Ми вплутались до участи в 1. світовій війні через ґарантії на користь Франції, що мала офензивно-дефензивну угоду з Росією, а це ж саме росіяни засадничe спричинились до тієї війни. Нам взагалі не треба було в це вплутуватись, і якби такою мірою лаяний Вільгельм II мав вільну руку, то всяка евентуальна війна не вийшла б поза австрійський і сербський терени. Бо ж це Росія таємно підюджувала Беоґрад підкопувати австро-угорську імперію, в надії на створення Великої Сербії (сучасної Юґославії), хоч власною метою Росії було осягти контролі над Дарданелями і Дунаєм. Відень нарешті надіслав до Беоґрада ультиматум, і Росія відразу ж провела мобілізацію, на що Німеччина кілька днів не відповідала, але нарешті відповіла. Франція була союзником Росії і була точно так само зацікавлена у війні, аби осягти гегемонії в центральній Европі, в чому вона ривалізувала з Австро-Угорщиною. А ми дали були Франції ґарантії допомогти їй у випадку війни.

Щодо 2. світової війни, Гітлер, кінець-кінцем, робив те саме, що ми тепер самі намагаємось зробити — поновно об'єднати Німеччину, що була поділена польським коридором. Я довго перебував і в Німеччині і в Польщі безпосередньог після 1. світової війни та за всіх років між двома війнами, і я завжди мав враження, що якби ми не інтервеніювали в Чехо-Словаччині і не дали Польщі ґарантії підтримки, то угода між Німеччиною і Польщею була б цілком можлива, при чому Польща зберегла б право транзиту крізь німецький терен до моря, а коридор був би зліквідований. В усякому випадку, важко добачити, при чому тут були британські інтереси; а для такого меґальомана, як Гітлер, того поступовання було досить, щоб говорити про британський блеф, що він і зробив. Це, здається, зовсім не належало до наших справ, а проте саме ми, а не Німеччина, виголосили війну. Франція мала договір із Чехо-Словаччиною, але не намагалась інтервеніювати, а ми це зробили, хоч не мали такого договору. А коли ми виголосили війну, то Франція, очевидно, приєдналась до нас зовсім проти власного бажання і потребувала при цьому великої дози переконування з боку Лондону. Якби ми не дали ґарантії Польщі, то фактично напевне не відбувся б російсько-німецький пакт від серпня 1939 р., і світової війни не було б.

(Закінчення буде)

Світова розгра:

Д. РОДОМСЬКИЙ

Перед Далекосхідньою конференцією в Женеві

Знов конферують

26. січня ц. р. в Женеві відбудеться т. зв. Далекосхідня або Азійська Конференція, в якій візьмуть участь біля двадцяти держав, тобто, крім чотирьох великодержав, ще й ті країни, які брали активну участь у корейській війні по боці альянтів, а також червоний Китай і Корея. Різнитиметься ця конференція від усіх попередніх числом учасників та тим, що вперше від закінчення війни за одним столом, у безпосередніх пертрактаціях, засядуть держави західнього і азійського світу. Хоч ніхто не робить собі особливих ілюзій щодо вислідів тієї конференції, все ж таки не можна недоцінювати цієї зустрічі. Бо вона може мати немалий посередній вплив на дальший хід світових подій та на формування політичних напрямних обох протилежних бльоків. Від постави, однозгідности, рішучости й непоступливости західніх держав на Женевській Конференції, на яку в напруженому вичікуванні звернені будуть очі багатьох східньоазійських держав (що через нездецидовану політику західніх демократій і зріст комуністичної потуги потрапили між молот і ковадло та значно захиталися в своїй поставі) — залежатиме в майбутньому їх закордонна політика. Перебіг конференції, крім того, напевно матиме безпосередній вплив на призначені на жовтень перші по революції вибори до парляменту Індонезії (Ява, Суматра, Борнео, Целебес і т. і.) і тим самим на її закордонну політику, яка тепер, з огляду на воєнну перевтому Франції і нерішучість США, постійно схиляється до «вреґулювання» відносин з червоним Китаєм.

Молотов шукає нових комбінацій

Большевики задумали використати Женевську Конференцію не як форум для полагодження спірних проблем, а для просунення своїх форпостів у безнастанній війні проти вільного світу, для розсварення західніх союзників.

Зазнавши перед тим моральну поразку в Берліні, Молотов постановив цим разом доложити всіх сил для розбиття єдности західніх альянтів, з наміром вибити з їхнього союзу найслабшу ланку — Францію. Для цього, залишаючи в рукаві — на саму конференцію атути щодо Індокитаю, він вже тепер виступив із сенсаційною пропозицією поширення НАТО через приступлення до нього СССР і країн східнього бльоку... за ціну розпущення ЕОС (Европейської Оборонної Спільноти), остерігаючи рівночасно Францію перед відродженням німецького мілітаризму, тощо.

Перед «холодною» конференцією в Женеві — гаряча битва на Далекому Сході

Щодо азійського театру подій, що повинні бути властивим предметом нарад, започатковано масову й старанно підготовану офензиву комуністичних військ Го-Чі-Міня, під проводом «генерала» Джіва, на сильну французьку твердиню Д'єн-Б'єн-Фу в північному В'єтнамі. Евентуальне падіння цього важливого форпосту могло б не лише поважно вплинути на остаточне вирішення війни в Індокитаї на полі бою, але й дало би комуністичним делеґатам у Женеві надзвичайно важливий арґумент у підході до всіх далекосхідніх проблем. Тому-то безпосередні атаки на Д'єн-Б'єн-Фу, підсилювані технічно й матеріяльно червоним Китаєм, ведуться з надзвичайним завзяттям і без огляду на втрату в людях. Рівночасно з наступом на фронтах почалась пропаґандивна підготова участи червоного Китаю в конференції і піднесення його авторитету, як «одинокого дійсного репрезентанта» азійських держав, що повинен мати вирішальний голос в усіх далекосхідніх питаннях.

На Заході без змін...

В порівнянні з метушнею в комуністичному таборі, підготова західнього світу до конференції виглядає досить блідо. Одиноким, який дотепер забрав голос у справі конференції, є американський міністер зовнішніх справ Даллес, і то в своїй промові про напрямні американської далекосхідньої політики, яку він виголосив 29. 3. ц. р. в Ню-Йорку і яку, з браку інших заяв на цю тему, широко коментувала світова преса. Женевська Конференція, з огляду на участь у ній Китаю, в Америці дуже непопулярна. Про це свідчать статті й коментарі в пресі та виступи депутатів в Американському Конґресі; в тих виступах Даллеса навіть робиться особисто відповідальним за її наслідки. Звідси — надзвичайно рішучий тон його промови, з заповідженням «колективних заходів» проти комуністичних намагань опанувати Індокитай, незалежно від того, якими методами й засобами ці намагання були б реалізовані. Цей виступ мав за завдання, з одного боку, перестерегти союзників США перед політикою задобрювання, а з другого — дати Франції надію на допомогу «не лише матеріяльну», піднести її на дусі та зміцнити її становище на конференції. Для внутрішнього вжитку промова мала передусім завдання заспокоїти прилюдну опінію, — мовляв, на конференції не буде мови ані про визнання червоного Китаю, ані про прийняття його в члени ОН, ані взагалі вже не буде дальших американських поступок за совєтські обіцянки. З промови видно також, що Даллес здає собі справу з труднощів, які чекають на американську делеґацію в Женеві, і з того, що погляди США не цілком і не всі союзники поділяють.

Різниці в поглядах між США і їх союзниками в питаннях міжнародньої політики та політики на Далекому Сході зокрема — вже давно позначилися і лише з трудом були злагіднювані. Тому не виключене, що виступ трьох західніх держав на Женевській Конференції буде менш гармонійний і скоординований, ніж це було в Берліні, хоча б з огляду на їх дуже різні інтереси в тому просторі. Перші познаки дисгармонії вже є. Реакція на промову Даллеса в Парижі була зовсім неґативна, а в Лондоні — здержлива. Щоб зарадити цим критичним познакам, Даллес вирішив виїхати особисто в кінці минулого тижня до Лондону й Парижу і переконати Черчіла та Ляньєля про правильність його поглядів та пропозицій.

Партнери

Основними партнерами конференції, як і раніше, будуть великодержави — США, Великобританія, Англія і СССР. Крім цього, буде присутнім, сьогодні ще не знати точно, число держав, які братимуть участь в обговоренні питань зв'язаних з мировим договором і з об'єднанням та відбудовою Кореї. Щодо характеру, в якому братиме участь у конференції червоний Китай, немає ще цілковитої ясности. Даллес твердить, що він не буде рівноправним членом конференції і в жадному випадку — 5-ою великодержавою. Але хто знає? Про це, крім Даллеса, ніхто ще не висловився і, як видно, не спішиться висловитись. А тим часом червоний Китай замовив у Женеві 200 готелевих кімнат — стільки, як усі західні держави вкупі. Як на обвинуваченого в аґресії — дещо забагато.

Порядок нарад

Остаточний і докладний порядок нарад буде запропонований учасникам нарад лише на самій конференції. В Берліні намічено дві основні проблеми, що повинні в першу чергу бути предметом нарад — об'єднання Кореї і закінчення воєнних дій в Індокитаї. Можна, однак, додумуватись, що так просто й легко справа західнім партнерам конференції не обійдеться. Немає сумніву, що торги за порядок нарад будуть довгі й завзяті, якщо конференція взагалі, як це вже бувало, на цьому не розіб'ється. Не треба бути ані надто проникливим, ані навіть «добре поінформованим», щоб знати, що комуністи за згоду дискутувати (борони Боже, не вирішити) справи Кореї та Індокитаю, домагатимуться поставлення на порядок денний справи визнання червоного Китаю, відкликання американських військ і ліквідації летунських баз в Японії, тощо. Не виключені в цьому відношенні несподіванки з боку Совєтського Союзу, що в останніх роках заскочив Захід не одною сенсаційною пропозицією. Чільні республіканці в США вважають за хибу поставлення на порядок денний справи Індокитаю і допущення червоного Китаю до її обговорювання і вирішування.

З чим їдуть партнери на конференцію?

Відповідаючи на це питання, за партнерів треба передусім вважати два бльоки — східній (комуністичний) і західній (демократичний), хоч при спільних для кожного з обох бльоків загальних цілях не є виключені зрізничкування всередині бльоків. Тож з якими одвертими пропозиціями й душевними сподіваннями їдуть на конференцію її учасники?

(Закінчення на 5. стор.)

Проблеми господарства й торгівлі:

А. КАРАТУЛЬ

Ще до зниження цін в СССР

Одним з дуже важливих економічних чинників, що реґулюють економічні взаємовідносини між продуцентом і консументом є торговельні ціни. Вони визначають співвідповідність між промисловістю і ринком. Ціни для держави є економічним барометром. Закон цін — це сталий економічний закон. Він існує від перших часів започаткування торгівлі, ще навіть в ті далекі часи, коли існувала вимінова торгівля.

Закон цін не терпить над собою насильства. Він діє в залежності від економічної системи у державі. Але, коли до закону цін вмішується тоталітаризм, коли реґулювання цін не відіграє у державі призначеної ролі, тоді закон цін перестає виконувати своє призначення.

Такий стан існує у совєтсько-комуністичній державі. Там закон цін є удержавлений, а ціни стали не економічним, а державно-політичним чинником.

Отже, коли в демократичній державі покупець купує для себе товари на свій смак і вибір за ціною, яка йому найбільше подобається(або може і зовсім не купувати), то в СССР того немає. В СССР покупець не може вибирати той товар, який йому до вподоби та платити довільну ціну. Сама держава накидає йому товар і ціну. Ціни в СССР спрямовані не на задоволення потреб споживачів, а вжиті як засіб грабування підлеглого населення.

Відомо, що промислова продукція не може лежати мертвим товаром, у яку вкладено певну суму капіталу. Він (тобто капітал) мусить бути в постійному обігові; він повинен давати певний прибуток для продуцента. В совєтській державі таким продуцентом є сама держава. Таким чином, висота прибутку від продажу промислової продукції цілковито залежить від совєтських володарів. Вона перебуває в їхніх руках. В совєтській державі і сам прибуток удержавлений.

Продаж товарів і продуктів широкого споживання є найголовнішим державним джерелом господарських прибутків. Так само і в СССР. Коли купівна спроможність населення дуже обмежена — це свідчить про його жебрацький стан. Тоді держава змушена застосувати якісь надзвичайні заходи. Таким заходом і є теперішнє ще одно зниження цін на товари. Для яснішого образу слід згадати, що в СССР при картковій системі років 1930-1935 існували подвійні продажні ціни: на нормовані товари, що їх одержувалось на картки, і ненормовані. Ненормовані товари мали так звану комерційну ціну. В 1935 році, скасовуючи карткову продуктову систему, з мотивів нібито «зрослих потреб населення», — подвійні ціни були зредуковані. Були установлені єдині ціни, які дорівнювали комерційним. Це були такі високі ціни, що викликали серед населення велике незадоволення. Щоб якоюсь мірою заспокоїти населення, держава для робітників зробила надбавку до заробітньої платні, що мала офіційну назву «прібавка на хлеб». Розмір тієї «прібавкі» становив 18 карб. на місяць і жадною мірою не компенсував витрат робітника при копівлі хліба. Введенням єдиних цін у 1935 році совєтська держава тим забезпечувала для промисловости прибутки, бо промисловість працювала зовсім нерентабельно. Отже, промисловість працювала та «виконувала» пляни за рахунок грабунку населення.

Одначе, ті заходи не оздоровили промисловість. Ціни на її продукцію підносились догори систематично, незалежно від реґулювання державою, а жебрацький стан населення досягав уже скрайніх меж. Перед другою світовою війною ціни досягли таких високих розмірів, а жебрацький стан населення став таким великим, що держава змушена була підвищити заробітну платню робітництву. Були також переглянені і зредуковані торговельні ціни. Але вони тільки устандартизувались. Одначе і ті заходи жадних позитивних наслідків не дали. Тим більше, що розвиток промисловости йшов за рахунок важкої індустрії, що вся була призначена для майбутньої війни, а тому її продукція лежала мертвим капіталом. Розвиток сільського господарства перебував у великій диспропорції до совєтської індустрії.

Друга світова війна підігнала продажні ціни в 5-8 розів вище за рівень 1940 року. Прибутки ж населення знизились відповідно до 1940 року в 12-15 разів. Отже, таке неспіввідношення так чи інакше мусило б бути зліквідоване. Щоб обдурити населення, компартія СССР застосувала тепер методу зниження цін. Зниження цін від 1-го квітня 1954 року, — це вже є сьоме зниження з черги. Як попередні, так і сучасне зниження проводиться під галасливий барабанний вогонь совєтської пропаґанди. Зниження подаються населенню, як «турбота партії» про збільшення його приубтків, підвищення його добробуту, як надзвичайний подарунок партії в честь 1-го травня. Населення, як правило, «дуже дякує», «захоплюється» тими турботами, а у відповідь підвищує видайність праці.

Отже, аналіза економічно-політичних стосунків всередині СССР свідчить, що кожне зниження совєтських цін абсолютно не полегшує матеріяльного добробуту населення.

«Знижка цін» у совєтській державі компенсується іншими шляхами, а одним з них є підвищення видайности праці працюючих, або так звана безпросвітня експлуатація. Кожне зниження цін тягне за собою, як правило, перегляд норм праці в бік їх півищення, а тим самим відбувається зниження розцінок за норми одиниці продукції. Таким чином совєтська держава не тільки нічого не тратить, а навпаки, лише зискує.

За совєтською калькуляцією тепер вартість робочої сили у всій пляновій вартості продукції становить лише 10-12%, в той час, коли у 1940 році вона складала 30%. Це свідчить про низьку заробітну платню, та жахливу соціялістичну експлуатацію населення.

Далі, зниження цін в СССР спрямоване на вимоповування торговельною сіткою всіх прибутків від колгоспів і окремо кожного колгоспника. При загальній низькій питомій вазі вартости середнього колгоспного трудодня, існуючі торговельні ціни на товари широкого вжитку і першої потреби ограбовують у колгоспників і ті мізерні надбання, які вони одержують у висліді цілорічної праці в колгоспах.

Зрештою, знижка цін в СССР служить великим аґітаційно-пропаґандивним чинником для населення вільного західнього світу і спрямована на підбурення страйків та протиурядових виступів робітників у світі.

Отже, фактично жадного реального зниження цін в СССР немає. Є чергова звичайна совєтська фікція, бо закон цін в СССР удержавлений і ніякої дії він не виконує. Фіктійне зниження цін в СССР спрямоване на дальший визиск населення, при так званім «теоретичнім» підвищенні його «прибутків».

В. ДИМЕРСЬКИЙ

Земельний закон УНР

18. січня 1918 р. і 8. січня 1919 р.: соціялізація, «кооператизація» та інші соціялістичні «традиції»

(Закінчення)

Повне право власности кожного на продукт своєї праці

В § 12 «Позиції Українських Соціялістів», надрукованих в «Вільному Слові» ч. 1 за 1950 р., сказано, що УСП бореться — «за повне право власности кожного на продукт своєї праці, або його трудовий заробіток».

Розглянемо цей параграф і проаналізуємо його. Але перш за все звернемо увагу на слово «власність». Чи не для того соціялісти затаюють це слово, щоб завести в блуд селян, яких соціялісти обезвласнюють, віднімаючи в них усі гарантії існування? Дійсно, слово «власність», яким соціялісти жанґлюють, розраховане, очевидно, на те, щоб з його допомогою здобути собі прихильників.

Отже, звернімось знову до книги «Революційний соціялізм на Україні» М. Шаповала. На стор. 178 цієї книжки читаємо: «Ми, як партія, будуємо свою програму й тактику на міцному фундаменті трудового принципу, цебто соціялізму, ставлячи завданням своєї реальної політики соціялізацію продукції і здійснення права на повний продукт праці, цебто, підносити дійсне право власности на продукт його праці. Очевидно, **це не значить (!), що увесь продукт має бути приватною власністю (!) свого виробця: в соціялізованому великому виробництві продукт буде спільною власністю і розподіл буде вже йти по потребах»**, — тобто так, як в СССР.

І зрозуміло: колгосп, або як його називають шаповалівці — «селянська трудова спілка», буде великим кооперативним виробництвом, в якому продукт буде спільною власністю і розподіл буде вже йти по потребах... Ці продукти, як читаємо на стор. 164 книжки М. Шаповала, — «будуть запасом всього суспільства і розподілятимуться по споживчій нормі, установленій законодавчими органами».

Отак, на очах, при людях, обкрадають «на ходу». Тут вам кажуть, запевняють вас, що вони, соціялісти, борються за повне право власности кожного на продукт своєї праці, і тут же, зразу, і оком не моргнуть, заявляють, що «це не значить, що увесь продукт має бути приватною власністю свого виробця». Така природа соціялістичної «власности». Така ціна всім, без вийнятку, обіцянкам і гаслам соціялістів. Нехай же це буде попередженням для тих наївних, що сподіваються знайти своє щастя в соціялізмі, а підтримку серед соціялістів.

Ось так свої далекосяжні обіцянки — «дати право власности українському селянинові на повний продукт його праці», — соціялісти самі ж розшифровують і показують, що за ними «власність» кожного на продукт своєї праці є пропаґандивним обманом, і що жадної власности в соціялістичній системі не може бути, бо всі продукти будуть запасом всього суспільства, — як в СССР, і розподілятимуться за споживчою нормою установленою законодавчими органами, — також як в СССР.

Тому виникає цікаве питання: хто ж буде сидіти за**«начальників»** у тих законодавчих органах? Хто буде ті норми установлювати? Хто буде продукт за тією нормою розподілювати?

Вичерпуючу відповідь на всі ці питання дає нам той самий міністер земельних справ УНР — М. Шаповал. На стор. 245 його книжки читаємо (цитую):

«Керуючу ролю скрізь од вищого до нижчого органу можна вручати лише бездоганно — переконаним соціялістам, а не то що українцям».

Як в СССР. Там також керуючу ролю скрізь од вищого до нижчого органу вручають лише бездоганно-переконаним соціялістам, а не то що українцям. Там також «установлюють» «норму» і «розподілюють» бездоганно-переконані соціялісти, а не то що українці, і року 1933-го «установили» таку «норму» і так цю «норму» «розподілили», що загинуло страшною голодовою смертю біля восьми мільйонів наших братів і сестер.

Отже, за писаннями українських соціялістів виходить, що «право повне, а продукт — неповний», або: «земля ваша, а хліб — наш».

Як в СССР.

А головне, — отримавши таку от «норму», «кооперативний» українець-селянин мусить мовчати, бо, як каже М. Шаповал на стор. 79-80 своєї книги — «гра з трудовим принципом окошиться*) на буржуазії і її дітях такими «єгипетськими карами», які ще їй не снились».

А це значить, що не тільки дорослих українських селян будуть нищити соціялісти, але й дітей цих селян.

Як в СССР!

Але ці «єгипетські кари» мали б бути ще жахливіші ніж ті, що запроваджуються тепер в СССР, бо їх виконуватиме не технічний апарат примусу, який в СССР має назву ЧК, — ГПУ, — НКВД, — МВД, а якийсь «розвинений» технічний апарат примусу, тобто такий, який ми, маючи вже досвід, навіть і уявити собі не можемо.

Це буде якийсь такий пекельний жах, який може видумати тільки сам соціялістичний сатана.

Висновки

Ми довели, що Земельний закон 18. січня 1918 р. і 8. січня 1919 р. є тим наріжним каменем, який українські соціялісти поклали в час визвольних змагань, будуючи в Україні своє соціялістичне капище. Витягніть цей камень і те капище розвалиться, залишивши після себе тільки купу будівельного сміття, якому місце на смітнику історії.

Але, якщо Українська Національна Рада поновила традиції Центральної Ради і йде її шляхом, то під плащиком «збереження традицій УНР» зберігається все соціялістичне надбання, спрямоване (хочуть того чи не хочуть соціялісти), до поневолення українського селянства.

І дійсно: Земельний закон 1918-1919 рр. як ми це довели цитатами, є необхідною передумовою соціялізації, тобто, колективізації. Прикриваючи ім'ям УНР, соціялістичними традиціями, тобто, називаючи ці традиції «традиціями УНР», соціялісти ставлять своїм завданням поневолення соціялістичного будівництва в Самостійній Українській Народній Республиці. А переводити таке будівництво — значить прямувати до тієї «Загірної Комуни», до якої прямував один з найбільших ворогів українського селянства, чекіст Микола Хвильовий.

І, якщо УНРада дійсно зберігає ці «традиції», то значить вона продовжує ту роботу, яку не скінчили соціялісти в роках 1917-1920.

Тому, очевидно, українські соціялісти так старанно і пропаґують свої «традиції», називаючи їх традиціями УНР. І тому, очевидно, «Наше Слово» (ч. 12, 1953 р., передова стаття «Рік за нами») й заявляє, що основи конституції Української Народньої Республіки, мовляв, «затверджено законодатними установами демократичної України в роках 1917-1920-их (Центральна Рада і Трудовий Конґрес) і що, тому, мовляв, «еміґранти не мають права зміняти закону УНРеспубліки».

Погодимось ми чи не погодимось з твердженням «Нашого Слова», але це не заперечує того, що перед Українською Національною Радою постає альтернатива: або зберегти свій престиж і видати декларацію, в якій опорочити Земельний закон 18. січня 1918 р. і 8. січня 1919 р., (не касуючи його), або — раз і назавжди втратити своє ім'я, яке стане таким одіозним, яким став і самий, зненавиджений до крайніх меж, соціялізм.

*) «окошиться» — в Галичині — «скропиться».

З матеріялів III. Конґресу АБН:

Резолюції

Антибольшевицького Бльоку Народів (АБН) на його III. Конґресі 27 - 29. березня 1954 р. в Мюнхені

Боротьба проти большевизму, як найзлочиннішої системи влади, становить невідмовну вимогу нашої доби.

Большевицька диктатура з її кричущими до неба масовими мордами, з її уярмленням народів, її непогамованим імперіялізмом і аґресивним мілітаризмом, є втіленням найбезоглядніщої тиранії всіх часів. Її брутальна, що знущається над усякою розумною думкою, воля до завоювання світу, є близька до того, щоб кинути цілу кулю земну в неописаний хаос.

Тим самим у боротьбі проти большевизму вирішається не саму лише долю поодиноких націй. Від висліду цієї боротьби залежить рятунок або знищення цивілізації і людства взагалі.

В обличчі цих фактів, АБН є непорушно рішений і, силою ваги своєї організації, також покликаний — взяти значну участь у подоланні большевицької світової небезпеки.

*

Конґрес із пієтизмом згадує впалих у бою і замучених до смерти борців за свободу з-поміж лав уярмлених большевизмом народів, висловлює свій подив перед невхильністю та саможертвністю носіїв національно-революційної боротьби в уярмлених рідних країнах і висловлює свою певність, що ця героїчна боротьба проти тиранії, якої ще досі світ не бачив, приведе, через спільний бойовий фронт усіх гноблених Москвою народів, до остаточної перемоги над комунізмом і російським імперіялізмом.

Конґрес скеровує сердешний привіт до всіх приятелів і союзників АБН у світі, оголошує свою солідарність з усіма антибольшевицькими бойовими організаціями уярмлених і загрожених совєтсько-російським імперіялізмом народів і закликає вільний світ підтримувати національно-визвольну боротьбу по той бік залізної заслони та поборювати всіма засобами большевизм по цей бік залізної заслони, у вигляді його п'ятих колон.

Конґрес зокрема вітає безкомпромісове ставлення корейського народу та його непримиренну боротьбу проти підтримуваної з-зовні комуністичної тиранії на півночі тієї країни.

Конґрес особливо шанує повстання робітництва в совєтській зоні Німеччини і масовий спротив німецького народу совєтсько-російським потягненням до уярмлення Німеччини, як тверду опору світового антибольшевицького бльоку.

Конґрес закликає політичні потуги Заходу належно оцінити сучасну кризу в СССР та в його сфері панування, що виникла через спротив пригноблених народів, і стримуватись від усякого кроку, що сприяв би консолідації совєтсько-російської тиранії над нашими народами.

Конґрес застерігає народи Азії і Африки піддаватись звабній і брехливій пропаґанді совєтського комунізму та сприяти совєтсько-російському імперіялізмові через своє непримиренне становище супроти Заходу.

I.

1. АБН зокрема признається в своїй визвольній політиці до принципу національно-революційної визвольної боротьби, насамперед власними силами, незалежно від міжнародньої констеляції та від евентуальної настанови зовнішніх потуг.

2. Назовні АБН прагне в головному досягти таких цілей:

а) визнання концепції АБН про засадничу перебудову територіяльного комплексу сьогоднішньої сфери совєтсько-російської влади, протилежно до поширених уявлень про конечність збереження «наднаціональної» і «неділимої» російської імперії;

б) респектування національно-визвольної боротьби всіх гноблених Москвою народів в СССР та сателітних державах і правильна оцінка потенційного значення тієї боротьби у випадку майбутньої розправи;

в) здобуття союзників у боротьбі проти Москви;

3. Конґрес схвалює дотеперішню політичну напрямну та діяльність керівництва АБН та його органів у зовнішньо-політичній, мілітарній та інформативній галузях.

4. Стосовно до наступної діяльности, Конґрес подає ще такі вказівки:

а) розповсюдження ідеї про конечний розвал російської імперії і викриття небезпек совєтсько-російської або червоно-китайської аґресії, зокрема в усіх тих країнах Середнього та Далекого Сходу, а рівно ж Південної Азії, де виявляються промосковські впливи і небезпечні тенденції до невтралізму;

б) поширення співпраці з інституціями та особистостями західнього світу та Орієнту, що виявляють позитивне ставлення до АБН та його цілей;

в) таке саме й надалі безкомпромісове відхилення всякої співпраці з тими ініціятивами, що є суперечні основним засадам АБН і що пов'язують визвольну політику з принципом неподільности російської імперії — як, напр., т. зв. «Координаційний Центр Антибольшевицької Боротьби (КЦАБ)», або стосовно до співпраці з лихозвісними коляборантами та попихачами большевицької влади на рідних землях, як от, напр., «Зелений Інтернаціонал»;

г) підтримка та сприяння уже ступнево наявній на Заході думці про необхідність протиставити комунізмові насамперед національну ідею, усунути національну та соціяльну кривду, сприяти послідовній боротьбі Церкви проти безбожного комунізму і здійснювати релігійні засади в практиці.

II.

1. У внутрішньому секторі АБН виступає за безкомпромісову революційну боротьбу проти комунізму та російського імперіялізму, за відновлення самостійних національних держав пригноблених народів, в межах їхньої етнографічної території, за мирне реґулювання міжнаціональних суперечок.

2. Конґрес схвалює дотеперішню діяльність АБН у внутрішньо-політичному секторі і поручає щодо наступної діяльности таке:

а) поглиблення і посилення співпраці з усіма національно-революційними організаціями по рідних країнах для зміцнення єдиного фронту народів проти московської тиранії;

б) конструктивне розроблення стосунків між народами, що беруть участь в АБН, з метою підготови справедливого і мирного міжнаціонального порядку поміж їхніми державами в майбутньому;

в) сприяння взаємному розумінню щодо життєвих прав окремих народів, з усуненням наявних розходжень.

III.

1. В обличчі сучасного світового політичного становища, Конґрес АБН вважає за потрібне особливо підкреслити, що об'єднані в АБН народи, а рівно ж усі інші пригноблені або безпосередньо загрожені Москвою нації Европи і Азії, повинні покладатись у своїй боротьбі насамперед на власні сили, щоб осягнути свої цілі.

2. Об'єднані в АБН поневолені народи повинні невхильно й безкомпромісово прагнути здійснення свого національного визволення та власної самобутности, незалежно від тимчасових кон'юнктурних інтересів зовнішніх потуг.

3. Бльок опанованих совєтсько-російським імперіялізмом народів Европи та Азії безумовно виключає всякий компроміс з большевизмом — навіть, якби Захід погодився з Москвою до тимчасового компромісу на основі двоподілу або триподілу світу.

4. Антибольшевицький Бльок Народів покладається в своїй боротьбі на ті кола та сили у вільному світі, що виявляють невхильну згоду з ідеєю національної свободи та незалежности поневолених большевизмом народів.

IV.

1. В характері передумови для тривалої спільної перемоги вільного та поневоленого світу над большевизмом, Конґрес акцентує таке:

а) поборення большевизму, не тільки як державно-політичної і соціяльно-господарської системи, але разом з тим як імперіялістичного російського гону до світового панування;

б) звільнення гноблених народів з-під совєтсько-російського ярма і поновлення їхніх незалежних національних держав, з поверненням примусово переселених та вигнаних до їхніх рідних країн;

в) ліквідування всіх штучних державних будов у сфері большевицької влади, що суперечать принципові самовизначення та служать для національного гноблення;

г) розчленування СССР на самостійні національні держави, за етнографічним принципом, і здійснення соціяльної справедливости.

2. Гасло: «Свобода народам, свобода людині» — яке АБН написав на своєму прапорі, має виявляти, що національна свобода є основною передумовою для свободи окремої особи.

Не імперіялістичні концепції або теорії расової чи клясової боротьби стоять у знаку нашої доби, а саме національна ідея і взаємне договорення народів на основі взаємного признання бажаних Богом і визначених природою народніх інтересів.

3. Лише недоторканість етнографічних територій ґарантує розвиток самобутньої культури і здійснення соціяльних ідеалів. Відвічний рідний ґрунт становить єдину основу для утворення правдивого демократичного порядку та для збереження невідчужних прав людини.

4. В повній послідовності щодо сказаного, виникає наш заклик: «Свободолюбні народи й люди цілого світу, об'єднуйтесь у боротьбі проти большевизму та російського імперіялізму за свободу народів і людини!»

Це є шлях до створення світової системи вільних національних держав.

5. АБН схвалює і підтримує західній оборонний фронт проти Москви, як він розпочався у вигляді Північно-Атлянтійського пакту і Европейської Оборонної Спільноти, і виступає за те, щоб і пригноблені народи, вкупі з своїми підпільними рухами, були включені до того, аби боротьба проти большевицької світової небезпеки провадилась успішно.

6. Притягнення компетентних представників наших народів, при трактуванні міжнародніх проблем для їх мирного розв'язання, може, значною мірою, сприяти усталенню світового миру.

7. Близький і Середній Схід, з їх потужними людськими масами та з незміренними скарбами ґрунту, становлять одну з головних цілей удару большевизму. Захопивши ті країни, він зріс би до неуявленної могутности і страшенно наблизився б до своєї кінцевої цілі опанування світу. Аби протидіяти там російсько-большевицькій аґресії, Захід мусів би поставити ті народи на свій бік через недвозначне ствердження національних, соціяльних і релігійних ідей, невідривно пов'язаних з визвольним ідеалом тих народів. Особливо слід було б усунути пануючу серед тих народів соціяльну нужду, аби ті насьогодні невральгічні частини світу не зазнали большевицької зарази.

Передумовою для включення народів Орієнту в антибольшевицьку боротьбу є те, щоб вони усвідомили, що вони борються за свою власну справу.

8. Світ житиме в свободі, мирі, безпеці й добробуті та буде звільнений від боязні і злиднів, коли зникне російська імперія, що є кублом большевизму. Осягнення цієї мети конче потребує співпраці Заходу з усіма поневоленими большевизмом народами. Ця співпраця вимагає енерґійної політичної, моральної і матеріяльно-технічної підтримки наших підпільних рухів та повстанських формацій.

V.

1. АБН розглядає всі поневолені совєтсько-російським імперіялізмом народи, як учасників нашого спільного бойового фронту, і бере на себе зобов'язання захищати також їхнє право — боротись за їхню свободу — і говорити з цьому сенсі від їхнього імени.

2. АБН закликає різні національні представництва, організації та ініціятиви на еміґрації — прийняти ці принципи і сприяти його чинові.

3. АБН сподівається, що західні потуги, а рівно ж і всі народи вільного світу, заакцептують справедливі вимоги та цілі гноблених Москвою народів і підтримуватимуть їхній бльок при виконанні його історичного завдання, аби не повторилась трагічна ситуація останньої світової війни.

З привітань III.Конґресові АБН:

ПРИВІТАННЯ ГЕН. ФУЛЛЕРА

Вельмишановний Пане Президенте!

Я довідався сьогодні, що АБН відбуває 27. березня свій Конґрес, і отсим висилаю Вам і всім членам АБН мої поздоровлення. Прошу передати їм мій глибокий подив до шляхетної праці, яку вони ведуть, підтримуючи полум'я свободи поміж численними націями і людьми, що уярмлені московською тиранією.

З правдивою пошаною
ген. Дж. Ф. С. Фуллер

Промова Голови ЦК АБН

Ярослава Стецька

на прилюдній маніфестації при відкритті III. Конґресу АБН 27. березня 1954 р. в Мюнхені

В найтемнішій добі новітньої історії світу, в періоді, коли зударились між собою два найлютіші види імперіялізму — нацизм і большевизм, в Україні засяяло світло правди й свободи.

21-22. листопада 1943 р. революціонери і борці за свободу народів Азербайджану, Білоруси, Вірменії, Грузії, Ідель-Уралу, Північного Кавказу, Туркестану і України заснували на спільній конференції поневолених народів Координаційний Комітет для спільно узгодженої боротьби проти тиранії, імперіялізму і тоталітаризму, за національно-державну незалежність своїх народів.

З ініціяторів посталого в такий спосіб АБН ледве хто ще живий. Проте їх ідея, їх концепція спільної боротьби уярмлених большевизмом народів, живе далі. Національні визвольні рухи і їх підпільні та повстанські з'єднання розгорнули прапор визволення і організують народні маси до боротьби. Відповідно до наявних обставин, тактику масового повстання змінено тепер на тактику підпільних метод. Боротьба поглиблюється і переноситься на всі галузі життя — на політичну, соціяльну, господарську й культурну.

Кінцева мета лишається та сама: розсадити большевицьку імперію зсередини спільними зусиллями уярмлених народів.

Ніхто нам свободи не подарує. Її треба домогтись, кидаючи на терези все своє буття!

Щоб могти подолати большевизм, треба бути спроможним дати універсальну відповідь на всі проблеми існування. Большевизм загрожує цілому світові, тому й спротив йому повинен бути універсальним. Ті нації, що ще є вільні, не повинні тимчасово далі жити в спокої під тінню нашої повстанської зброї, коштами боротьби наших народів, щоб завтра, на трупах наших борців, стати самим жертвами большевицької потопи.

Щоб могти відповідати перед Богом, людством і історією за ті мільйони вбитих, ранених і зниклих у безвість за обох світових воєн, щоб могти взагалі знайти глибший сенс у смерті тих незчисленних невинних жінок, дітей і старих людей, конче треба, щоб боротьба, що відбувається, становила велику розправу з силами злочину, варварства, тиранії й терору, щоб вона щиро й шляхетно здійснила образ кращого і справедливішого, гідного людини і не загроженого ніякою небезпекою життя. Вона має і мусить призвести до тривалого миру, проте не миру насилля, сліз і стогону, а миру справедливого. Вона повинна звільнити людей від страху, злиднів, кривди, національного гноблення і соціяльного визиску.

Це є глибший сенс нашої антибольшевицької боротьби, що не має нічого спільного з інстинктами політичної ненависти.

Большевизм став євангелією зла, фальшивою вірою фанатиків. Тому невірно було б припускати, що досить самих лише атомових бомб і мілітарної переваги, щоб перемогти його. До цього треба ще міцної віри і чинних ідей у тих, хто почувається покликаним до боротьби проти нього.

Істини, що їх повинно протиставитися большевицькій брехні та дурійці, є прості. Лише ясність і сила переконання, лише ідейна й політична активність ґарантують перемогу.

Большевизм нищить усі Божі та людські священні вартості, заперечує Бога, нищить релігію і Церкву, руйнує збудовану на релігійності мораль. Тому антибольшевицька визвольна революція повинна визнати Бога, як начало всіх речей, виступити на захист релігії і покласти в основу діл людських сперту на релігії героїчну мораль.

Большевизм сіє заздрощі, ненависть, клясову боротьбу і служить російському імперіялізмові. Тому антибольшевицька визвольна революція повинна проповідувати всебічне довір'я між членами тієї самої нації, міжнародню гармонію й солідарність, а рівно ж взаємну підтримку між людьми і народами, поборюючи російський імперіялізм.

Большевизм потоптав ногами свободу. Тому антибольшевицька визвольна революція повинна призвести до тріюмфу свободи, до всезагального звільнення поневолених большевизмом народів.

Большевизм викоренив особистість, вільну ініціятиву людської творчости. Тому антибольшевицька визвольна революція повинна сприяти особистості і надати широкого діяпазону творчій індивідуальній самодіяльності.

Большевизм прагне через уярмлення особистостей до ґвалтування націй, заходами колективізації — до цілковитого знівелювання людської індивідуальности, а тим самим і національної самобутности. Тому антибольшевицька визвольна революція повинна повалити колективізм і поставити в центрі уваги людину, в рамцях соціяльної справедливости і національного добра.

Большевизм є тоталітарною системою терористичного режиму. Тому антибольшевицька національно-визвольна революція повинна здійснити справжні демократичні ідеї.

Большевизм кладе в основу своєї доктрини матеріялізм і марксизм, підпорядковуючи в практиці все життя державній та партійній бюрократії, яка, подібно до Молоха, все поглинає і знищує. Тому антибольшевицька визвольна революція повинна зліквідувати визиск людини державою або узурпаторами.

Большевизм заперечує націю і національну ідею, висуваючи інтернаціоналізм, як замасковану форму російського імперіялізму. Тому антибольшевицька визвольна революція повинна найенерґійніше заступати національно-визвольну ідею і концепцію національних держав для кожної нації.

Большевизм ставить кінцевою метою поширений на цілий світ Союз Совєтських Соціялістичних Республік, тобто деспотичну світову імперію під російським пануванням. Антибольшевицька визвольна революція протиставляє цьому вимогу свободи народам і людині, без огляду на расу, релігію, без розрізнення величини та багатства їхніх країн.

Большевизм прагне завоювання світу і становить найвищу форму сучасної імперіялістичної аґресивности. Тому антибольшевицька визвольна революція повинна домагатись ліквідації російського імперіялізму всякої барви та форми, як основної причини всього сьогоднішнього лиха, щоб добитись, таким чином, розвалу російської імперії на вільні національні держави; бо комунізм без підтримки з боку російського імперіялізму, якому він скрізь служить, не означав би для світу такої великої небезпеки. З цього рівно ж випливає, що антибольшевицька визвольна революція повинна бути антиімперіяльна і національна. Наші народи борються не за федерації чи унії з своїми гнобителями, а за свої власні держави.

Нарешті, тому що большевизм є втіленням соціяльної несправедливости, антибольшевицька визвольна революція повинна бути ініціятором здійснення соціяльної справедливости.

Ахіллесова п'ята російської імперії полягає в національній проблемі. Росія, союзниця переможної Антанти, впала 1917 р. під тиском національних революцій і визвольних воєн. Її переможено також за часів кримської війни 1855 р. і японської війни 1905 р., бо всередині імперії прийшло до внутрішніх зударів. І все ж Росія поступається лише перед силою, а ніколи перед переговорами. Тому всі конференції та спроби ускромнити московського ведмедя є марні.

Але немає причин боятись Росії, наколи засвоїти правильну політичну й воєнну концепцію та точно визначити ворога. Ворог міститься на російському етнографічному терені. Гноблені ним народи приязно ставляться до Заходу, як і за 2. світової війни окупована Норвегія, Франція чи Сербія не була ворогом США або Великобританії. Тож актуальнішою ніж будьколи була б сьогодні **Велика Хартія Вольностей** для гноблених большевизмом народів, яку мали б оголосити великі потуги Заходу і з якою вони могли б піти на бій проти большевизму. Вона становила б, крім того, основу збудованої на довір'ї співпраці західнього світу і націй пригнобленого Сходу.

Ми застерігаємо Захід перед кремлівською підступною тактикою, що має на меті призвести, за допомогою п'ятих колон, вільні народи й держави до внутрішнього розкладу і тоді напасти на них, користаючися з їх неозброєности.

Перемогу над большевизмом може принести лише єдність західнього світу та його погодженість із підпільними рухами і національно-визвольними організаціями народів по той бік залізної заслони. Тому скеровуємо до відповідальних сил Заходу такий заклик:

а) припинити всі переговори з заплямованими кров'ю тиранами і відхилити всяку угоду з ними, що відбулася б коштом уярмлених народів;

б) активно підтримати, через політичну та технічну акцію допомоги, визвольну боротьбу по той бік залізної заслони, щоб цим спричинитись до розсадження большевицької тиранії зсередини;

в) всебічно сприяти озброєнню західнього світу і не покладати марних надій на тривалий мир, якого немає і не може бути, доки існує большевицька тиранічна система й російська імперія в абиякій формі;

г) прикласти всіх зусиль, щоб оборонна спільнота вільних націй якнайскорше стала реальним фактом; всебічно розбудовувати її, і то з включенням переможених у 2. світовій війні націй, що тоді воювали проти большевизму, хоч і під фальшивими гаслами та режимами — є негайною потребою;

ґ) якомога скорше здійснити координацію боротьби західніх держав з боротьбою національно-визвольних центрів та організацій уярмлених большевизмом народів, що займають незалежні національні становища і ніколи не служили російському імперіялізмові, зтл. ніколи не коляборували з ним;

д) розв'язати комуністичні партії та споріднені з ними організації в цілому світі, нещадно поборювати всі п'яті колони, як ворожі аґентури на Заході і як зрадників своїх власних націй, а рівно ж поставити перед суд за державну зраду провідників комуністичних партій та їхніх таємних організацій;

е) перейти на всіх ділянках до офензиви проти большевицької Росії, бо ця остання, згідно з історичним досвідом, ще ніколи не залишала своїх позицій добровільно, а завжди поступалась лише перед загрозою застосування сили.

Всяка поступка перед Росією стосовно до окупації зайнятих нею країн призведе Европу в прірву. Державні мужі не повинні затаювати цю небезпеку перед своїми народами або пробувати відсунути надалі остаточне розв'язання найболіснішої проблеми наших часів.

Ми нічого не прохаємо, тільки застерігаємо Захід перед велетенською небезпекою, що загрожує йому.

Ми боремось і віримо, що наша справа є справедлива. Ми захищатимемо її аж до останнього, без огляду на всі труднощі, і ми переможемо!

Російська еміґрація:

М. ТРИХРЕСТ

А. Ф. Керенський – «хрищений батько» московського большевизму

«Я волію Росію, нехай і большевицьку,
та зате цілу-неподілену».
А. Керенський

Хрищений батько означується англійською мовою словом «спонсор». Скитальщина добре знає це слово. — «Спонсори» або ручителі, — це ті, що стягають скитальців до Америки чи якоїсь іншої країни. Керенський, мабуть, був тим першим, що започаткував «спонсорство»; він теж стягав, але не скитальців і не до Америки. **Керенський в 1917 р. стягнув до Росії цілу банду добре вишколених большевицьких аґітаторів-пропаґандистів... з Америки.** Ці останні відограли неабияку ролю в спрямуванні московської нігілістичної стихії у властиве їй річище большевицької революції.

Історична праця F. Lee Benns (Indiana University), під назвою «Europe Sinse 1914» (2-nd Revised Edition, F. S. Crofts Co, Ню-Йорк 1936) — містить вельми цікаві відомості про Керенського, які свідчать, що слово «спонсор» є, мабуть, заслабе, щоб визначити його опікунство над большевиками.

Член Петроградського «Совєта Рабочіх, Крестьянскіх і Солдатскіх Депутатов», з рамени соціялістично-революційної партії, Керенський скоро став заступником голови, «Тимчасового Виконавчого Комітету», який вилонився був із цього «Совєта». А далі, «Комітет» уповноважив Керенського до участи в «Тимчасовому Уряді» Росії, що створився був після повалення царату. Спочатку, міністер юстиції (березень 1917), а трохи згодом — воєнний міністер (травень 1917), Керенський, непоганий промовець-демагог («ґлавноуґоваріваючій»), швидко здобувся на вирішальні впливи в «Тимчасовому Уряді», аж до посту прем'єр-міністра (липень 1917). Таким чином Керенський у своїх стрибках по урядовій драбині був узалежнений передусім від скрайньолівих революційних чинників. Тільки залежність, або й щире заступництво їх, тих чинників, не роблять великої різниці, бо наслідок був той самий. — Ціла діяльність Керенського того часу вельми прислужилась «достиганню жовтня».

В той час, коли В. Ленін був тим, що беззастережно грав першу скрипку в московській партії соціялістів-демократів-большевиків, друге місце швидко зайняв Л. Троцький (Бронштайн). Більш того, Троцький, теж добрий демагогічний промовець і неабиякий організатор, дуже скоро перебрав на себе левину частку керівництва большевицько-революційними справами. Ленін, що прибув із Швайцарії до Росії в квітні 1917 р., в супроводі біля 200 своїх наслідувачів, об'єднав, на додаток до цих поворотців, досить численну зграю фанатичних доктринерів, майстрів інтриґи, підступу й пропаґанди, зарозумілих опортуністів, божевільних деґенератів, кримінальних злочинців та інше шумовиння, якого взагалі не бракувало в так званому суспільстві Московії. Саме Троцький був безпосереднім проводирем цієї зграї, бо сам Ленін довший час перебував у підпіллі біля Петрограда. Весна 1917 р. застала Троцького в Ню-Йорку, куди він прибув із Парижу, як утікач із сибірського заслання. Історично-публіцистична праця John Beaty під назвою «The Iron Curtain Over America» (Wilkinson Publishing Co., Dalas, Texas, U.S.A., квітень 1952), згадує про приїзд Троцького до Росії, як про приїзд того, хто «привіз із собою з Ню-Йорку понад 300 своїх послідовників, які негайно вступили до большевицької партії і тим підсилили її нігілістично-радикальний склад із так званої російської інтеліґенції». Так виріс «штаб жовтня», як про це пізніше казав Ленін.

Та головне полягало в тому, що «штаб жовтня» щодо свого складу повинен завдячувати своє постання не кому іншому, як Керенському, принаймні щодо тієї його більшої половини, яка прибула з Америки. **Коли Троцький зробив був у квітні 1917 р. спробу виїхати до Росії, він із цілою своєю бандою був заарештований в Галіфаксі в Канаді.** Очевидячки, канадійська влада здавала собі справу з того, що робила. і Троцький із своїми горлорізами, можливо, і не дістався б до Росії, якби не дипломатичне втручання Керенського. В згадуваній вище праці «Europe Since 1914» зазначено, що **«Керенський, під тиском Петроградського Совєта, зробив відповідне подання, у висліді якого Троцький із своїми супутниками був звільнений з арешту і дістав дозвіл на подорож до Росії».** Чи тиск «Совєта», а чи його вплив, або й власне Керенського зацікавлення в «стягненні» банди Троцького до Росії, — факт залишається фактом — «штаб жовтня» ді-

(Закінчення на 6. стор.)

Міжнародні зв'язни української молоді:

«Ми повинні стати в один фронт проти комунізму»

ВИСТУП ВОЛОДИМИРА ДУБНЯКА І ОЛЕГА МИКОЛАЄНКА НА ВСЕАМЕРИКАНСЬКОМУ З'ЇЗДІ ВИСОКОШКІЛЬНОЇ МОЛОДІ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ

28. березня ц. р., в найбільшій залі Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй в Ню-Йорку, відбувся Всеамериканський з'їзд високошкільної молоді. В з'їзді взяло участь 3.500 делеґатів та гостей з країн США, Азії, Африки та Европи.

З закордонних гостей прибули: Австралія — Річард Волтер Жан, Бельгія — Джін-П'єр Джекіні, Бірма — Давід Тін, Чіле — Тіла Гормазабаль, Данія — Ідґа Вольфсберґ, Єгипет — Набіл Йоусрі, Франція — Ерік Ляфонт, Німеччина — Ґергард Каспір, Греція — Деметріос Папаґеорґіс, Індія — Ванаґаля Яла Рам, Іран — Баґер Ґодзі, Ірак — Магді Баґдаді, Ізраїль — Нуріт Ауербах, Італія — Марія Пія Ґвасті, Японія — Кіміко Фуджі, Йорданія — Раджа Мофоз Аджон, Корея — Чін Тай-Кім, Лібан — Тоpая Лябабіді, Норвегія — Ґуннар Аасланд, Пакістан — Казуль Нізам, Перу — Ернесто де Льосада, Філіппіни — Джон Антільон, Еспанія — Серґін Сант'яґо, Швайцарія — Філіппо де Варґас, Таї — Маттані Мойдара, Туреччина — Есін Епсіль, Півд. Африканський Союз — Елін Лю, Великобританія — Пітер Гадзон, Уруґвай — Карльос Базано, Україна — Володимир Дубняк, Олег Миколаєнко, від молоді за залізною заслоною.

Від Об'єднаних Націй вітав форум Френк П. Ґреґем — представник ОН на Індію і Пакістан.

Головну доповідь на тему: «Сполучені Штати Америки і Об'єднані Нації в обороні світового миру» виголосив прибулий з Вашінґтону сенатор Александер Віллі — голова сенатського комітету закордонних справ при Американському Конґресі.

В доповідях і дискусіях взяло участь багато делеґатів і закордонних гостей, обговорюючи справи міжнародньої політики, взаємовідносин між народами та боротьбу з комуністичною аґресією.

Від українців у з'їзді взяли участь Володимир Дубняк і Олег Миколаєнко. Вони виступили з привітальними промовами та сказали про свою поневолену в московсько-комуністичному ярмі Україну, про її боротьбу за волю і т. ін. У своєму виступі Володимир Дубняк між іншим сказав:

— В цей час, коли ми вільно тут зібрались, щоб обговорювати важливі життєві проблеми, коли молодь західнього світу має можливості об'єднуватися в свої товариства і організації та розвивати в них свою діяльність, не забувайте, друзі, що молодь за залізною заслоною не має таких можливостей, вона поневолена комуністичною диктатурою.

Молодь за залізною заслоною не має можливости вільно і безплатно вчитись у вищих школах, вільно вибирати собі шлях у житті, вчитись бажаної професії.

Замість науки, в школах їй набивають голови комуністичною пропаґандою, під комуністичною контролею перебуває все життя молоді поза школою. В т. зв. школах ФЗУ і ФЗН молодь використовують, як безплатну робочу силу.

Але, не зважаючи на такий терор, молодь не вірить у комунізм і не підтримує комуністичного режиму. Тільки терором і насильством тримає комунізм молодь у своїх руках. Але молодь за залізною заслоною бореться проти комунізму, її підпільна боротьба з кожним днем набирає все більш організованих форм. І так, як ми з вами тут зібрались, представники всіх націй і всіх країн, так і там за залізною заслоною молодь усіх поневолених комунізмом народів веде боротьбу проти комуністичної імперіялістичної Москви.

Дорогі друзі! Ми повинні стати з молоддю за залізною заслоною в один фронт проти комунізму. Ми повинні подати їй усю можливу допомогу.

Культура й пропаґанда:

ВАСИЛЬ БОГДАН КРОХМАЛЮК

ЗА КУЛЬТУРНО-ДУХОВЕ ЗБАГАЧЕННЯ ПРОПАҐАНДИ НА ЧУЖИНІ

Мабуть не буде перебільшенням, якщо твердитимемо, що на відтинку української національно-політичної пропаґанди на чужині ще й по сьогодні зроблено дуже мало.

Українська пропаґанда в час першої та другої найбільшої нашої політичної еміґрації, в час останніх двох воєн, була й посьогодні є безплянова, доривочна, та, що гірше, однобічна. Вона не спромоглася подати чужинецькому світові цілости української проблематики, тобто, ширини її форм та глибини змісту із усіма матеріяльними й духовими вартостями. А це діялося, звичайно, через брак всеукраїнського пропаґандивного осередку, що мав би бути твором нашої визвольної політики, як теж через своєрідне провінційне розуміння способів та середників пропаґанди взагалі.

Національно-політична пропаґанда промовою, доповіддю, брошурою чи пропаґандивною книжкою (не маю тут на думці перекладених на світові мови літературно-мистецьких або наукових творів, які завжди мають передову культурно - пропаґандивну вартість, але яких, на жаль, у нас майже немає), — для чужинця великою мірою є лише теорією. Вона якщо й переконує його, то дуже не глибоко, а тим самим короткотривало. Її слабою сторінкою (такої книжечки чи промови) є саме брак конкретних, матеріяльних доказів на нашу правду.

Дооцінюючи, однак, до певної міри пропаґандивну книжечку, брошуру чи виголошувану доповідь-промову, які діють хоч на коротку мету, — нам все ж таки слід звернути пильну увагу й на інші, вищі середники, які роблять українську пропаґанду на чужині повнішою, змістовнішою та переконливішою.

Вага української національно-політичної пропаґанди на чужині повинна базуватися на вищих духових якостях людської творчости та користуватися такими вартостями, які є зрозумілі та сприйнятливі не тільки українцеві, але кожній культурній людині. При тому не слід забувати, що визвольна чи державна політика дуже великою мірою випливає з певних культурних надбань народу та з духово нестримної потреби самостійно розвивати його духовість. Нарід, який не має цих надбань і цього непереможного відчуття потреби їх розбудувати та поглиблювати, не є здібний повнотою бути політичним народом, а цим самим не зуміє існувати та зберігати себе як незалежний, державний суб'єкт.

Різнородна наука й штука чи, докладніше кажучи, знання технічні, господарські, соціяльні, інтелектуально абстрактні, мистецькі та багатобагато іншого, включно до спорту, чим озброєні наші часи, — доказують духову й матеріяльну вартість та зрілість народів. Цього роду арґументи в пропаґанді не скоро, а то й ніколи не передавнюються; вони завжди своїм творчим змістом доходять найглибшого духового нутра людини, без огляду на расу та національність; вони розумово переконують та чуттєво зворушують. Як доказ на правильність нашого погляду, служать нам, між іншим, світові твори літератури, без різниці, чи вони з давноминулих, чи з наших часів. Це ж саме глибоко переконуюче й зворушливе відчуття мистецької, а цим самим людської правди, дає нам відгребана з-під румовищ тисячоліть архітектура чи скульптурна знахідка хоч би решти твору людського духа прадавніх часів. Саме античний світ, хоч давно не існує, як суспільна і політична організація, то проте своїм великим, творчим, мабуть, невмирущим духом, стоїть перед новочасним людством як приклад духової тугости й наполегливости.

Красне письменство, малярство, скульптура, музично-вокальне, фільмове, танкове та інше мистецтво є тією могутньою силою, що зрушує та підносить до висот людську думку й почування. Бо є звичайною людською прикметою, що помічається речі, які піднімаються над пересічним рівнем. Правда, не все буває в духовій сфері сприйнятне пересічній людині, не все вона здібна завважувати та розуміти, а все ж таки творці не є звільнені від своїх внутрішніх вимог і потреб іти понад пересічне та хоч з трудом підтягати за собою деяку частину суспільства. Ця дія, що так висловимось, нашої духової еліти повинна бути впряжена за посередництвом доброї організації в українську національно-політичну пропаґанду на чужині.

Трафаретність пропаґанди зроджує банальність та викликає в чужинців заник жвавого, активного зацікавлення українською проблемою взагалі.

Західньо-европейському глядачеві при пропаґандивно організованій зустрічі з українцями хотілося б бачити й чути щось більше, ніж саму «політику». Коротко кажучи, йому хочеться бачити надбання нашого минулого та нашу культурно-духову спроможність в сучасному. І саме, коли стоїмо перед такою проблемою та вимогою часу, пригадується недавнє минуле, коли тільки на терені самої Західньої Европи перебувала багатотисячна українська еміґрація. Серед неї було багато тих, що творять стрижень народу: науковці, письменники, поети, мистці, малярі, скульптори, театральні режисери, актори, рецитатори, талановиті дириґенти славних хорів та капель, високоякісні співаки, знавці та творці різнородного танкового мистецтва та багато інших, не говорячи вже про фахівців численних практичних професій.

Завдяки цим восковартісним людям було зроблено досить поважну культурну роботу в наших еміґрантських скупченнях, але тому, що ця робота не мала жодного ширше подуманого пляну й організації та, що важніше, грошової бази, організованої цілою українською еміґрацією на всіх континентах, — то ця робота, фактично, вимушена була швидко розпастися. Після цього багато тих вартісних людей виеміґрувало з Европи, а мала частина з них і посьогодні живе розкинена по Німеччині та інших західніх країнах. В Америці та Канаді українська еліта миє в ресторанах начиння, двигає при будовах цеглу чи працює за фабричними варстатами. Іншими словами кажучи, українська культурно-провідна верства різних ділянок знання й духовости марнується чи, навіть, не витримуючи важких обставин життя, занепадає. Про життя мистців у Німеччині нема чого й казати.

Мимоволі насувається питання: що ж зробило українське представництво хоч би тільки в самій Німеччині, щоб зберегти, зорганізувати та включити цей поважний потенціял до творчої роботи на чужині? Відповідь на це є коротка й легка. Не зроблено нічого! Залишено тих цінних і необхідних людей для української культури взагалі та для національної пропаґанди зокрема не тільки без організованої матеріяльної опіки, але й без уваги.

Це ж найбільша в нашій історії політична еміґрація і її шлях скитання конечно повинен бути зафіксований небуденними пам'ятками нашої культури! Так, принаймні, буде думати майбутній дослідник наших трагічних часів. А його розчарування прийде, коли в архівах не знайде записок українських мемуаристів, в ґалеріях картин сучасних наших майстрів, а на площах та при вулицях, де колись сотнями й тисячами жили українці, замітних творів української скульптури. І, звичайно, вина за це в майбутньому ніколи не впаде на українських мистців, письменників чи учених, бо це не їх роля — організувати чи плянувати. Не можна буде теж ніколи цих занедбаних на чужині справ виправдати браком в нас творців науково-культурних вартостей. Вони були й є ще сьогодні, а, напр., з ділянки образотворчого та плястичного мистецтва маємо в Европі майстрів, що фаховим знанням та мистецькими талантами стоять на рівні, а, можливо, в дечому й перевищують найкращих чужинецьких мистців. Йде лише про їх зорганізовання та використання.

Для переконливости нашого становища не будемо розводитися ширше в конечності української пропаґанди культурними середниками, а згадаємо ще тільки, що в Західній Европі та й на американському континенті, у великій частині наукових, політичних, громадських та товариських кіл, переважають впливи старої єдинонеділімської т. зв. історичної школи, що доказує й учить про кровну й духову єдність українців з москалями. Ця «школа» не розрізняє від себе двох цілком відмінних духово й культурно типів, тільки підтягає українство вцілості під руськість, як основну й провідну силу. У висліді такої закоріненої у світі «школи», і то серед кіл переважно культурних та часто впливових, — нашу вартість, як чинника самостійного та повновартісного, оцінюється не високо. В цих сферах українська політична пропаґанда може легко знайти успіх, якщо відчинити собі двері в ці кола та перехилити розумово й чуттєво впливових чужинців на нашу сторону.

Отже, українська пропаґанда культурними середниками на чужині є для нас пекучою конечністю. Це не «культурництво» з полинялої віком нашої минувшини, як міг би подумати собі дехто, а безапеляційна вимога сучасности — вміти пов'язати в мудрій співдії українську визвольну політику із культурними українськими здобутками універсальної, вселюдської вартости. Така робота — це не «біжуча», про сьогоднішній день, діяльність, а дія на далекий історично-епохальний приціл для духово провідної, невмирущої, вічної України.

Голос старшини УПА:

ЮРІЙ БУРЛАКА (Ст. УПА групи «Турів»)

Зачароване коло змовників

Сьогоднішня боротьба українського народу за свою волю стала настільки сильною, що всі заходи окупанта, аби знищити ту боротьбу, виявились цілком безуспішними. Не допоміг окупантові ні московсько-варшаво-празький договір, ані масове винищування українських народніх мас, ані всі інші драконівські заходи, що їх Москва застосовує проти українського народу.

Революційна боротьба Української Повстанської Армії безупинно продовжується. І, всупереч усім намаганням ворога, вона буде продовжуватись аж до остаточного визволення українського народу і побудови УССД.

Ця нерівна боротьба Української Повстанської Армії, що ведеться під ім'ям леґендарного провідника українських націоналістів Степана Бандери, стала настільки популярною в українських народніх масах, що окупант в розпачливому страху почав бити на сполох.

Відгуки цього окупантського сполоху можна вичути звідусіль: із совєтської преси, радіо, заяв комуністичних верховодів, присвячення для цього окремих віч; і, як завершення цієї кампанії, Москва наказала відзначити річницю Переяславського договору та «подарувала» Україні Крим.

Це однотонний лемент зляканого на смерть окупанта, який кличе до безпощадної боротьби з українським «буржуазним» націоналізмом.

Факт існування української революційної боротьби влучив московську потвору в саме тім'я. Москва усвідомила собі (на жаль, іноді краще від своїх), що ця боротьба ведеться в добре організованих рамцях, як мілітарно, так і політично, і, як така, розрахована на довшу мету.

Не може бути, отже, ні для кого сумнівів, які шалені заходи Москва застосовує супроти тієї боротьби. На цю ціль призначається велика сума грошей, добре вишколені аґентурні кадри та всі інші приступні Москві засоби.

На Рідніх Землях викорчовується все без розбору, згідно з комуно-московським правилом: «краще вбити сто невинних, аніж перепустити одного винного».

Беручи під увагу той факт, що за кордоном перебуває провідник українських націоналістів Ст. Бандера, під ім'ям якого вже довші роки український народ веде жорстоку боротьбу з своїм гнобителем — Москвою, і що разом з ним перебуває за кордоном поважна частина Організації, яка то Організація і створила ту боротьбу, та яка за кордоном є виразником тієї боротьби, — стане ясно, що Москва в боротьбі з українським революційним рухом приділила закордонному відтинку належну увагу.

Відкритий московський терор за кордон не сягає, отже фізичне знищення небажаних Москві елементів неможливе. Але було б грубою помилкою думати, що дія Москви за кордоном слаба або цілком безуспішна.

Акції закордонних аґентур Москви ведуться вміло і спритно під кожним поглядом.

Обраного до штурму пункту осягається різнорідними маневрами, посередніми шляхами та з застосуванням багатобічних засобів.

Тут увіходять у гру такі моменти, як моральний і фізичний терор, підступ, погроза, підкуп та ряд інших чинників, що їх застосовується в залежності від обраного об'єкту.

Самі ж виконавці московських аґентур можуть з'являтися з різних суспільних верств, починаючи від убогого рибалки і кінчаючи професором університету та письменником, та навіть і станом священнослужителів.

В розстанові оцих московських аґентур за кордоном без сумніву існує окремий відділ, призначений для протиукраїнських справ. Паралельно з червоно-московською акцією проти українського визвольного руху, таку саму акцію веде біла московська еміґрація, сприяючи в формі приватних кіл неприятелям української самостійности.

З вище сказаного можна зробити висновок, що фактично існує ряд різних між собою чинників, але їх дія є паралельною супроти Української Державности.

Московський большевизм викорчовує все, що має хоч найменший характер українського, вдаючись і до масового винищування українського народу. Інші чинники, хоч фактично бажають повалення комуно-московської влади, проте саму московську імперію, як міжнародного розбійника, хочуть за всяку ціну зберегти в рамцях сьогоднішнього СССР.

Вони не зважають, оці миролюбники і носії «гуманности», ані на довголітню боротьбу України проти її московського гнобителя, ані на жертви, що впали на шляху тієї боротьби, ані на масову масакру українських дітей, жінок, старих і взагалі цілої нації української. І все це тільки в ім'я збереження дикої московської імперії!

Всі ті станиці, що розташовані кожна на своєму місці, безупинно обстрілюють українську визвольну справу. Хоч з різним засягом дії, з різними способами й цілями, вони всі є ворожими до стремлінь українського народу.

Ствердивши, в яких обставинах доводиться нам змагатись за волю свого народу, спробуймо тепер проаналізувати останню витівку жменьки змовників у середовищі ЗЧ ОУН. Наперед треба підкреслити той факт, що між одиницями, які складають саму Організацію, силою природнього закону трапляються люди з прикметами слабкого характеру. Такі люди, звичайно, не в силі пройти важкого й довгого шляху української революції.

Такі одиниці, потрапивши на твердий революційний шлях, постійно шукатимуть нагоди висковзнути з нього. Такий свій крок вони виправдуватимуть доцільністю справи та «проґресом», хоч водночас добре знатимуть, що це не що інше, як хвилеве виправдання їх слабости. Кажу — хвилеве, бо все те, що такі одиниці створюють, силою фактів їх походження довго існувати не може.

Само життя, що без упину котиться вперед, стирає такі явища на першому кроці їх вимаршу в життя.

А тому, що шлях українського визволення є направду тернистий, то остання витівка змовників фактично нікого не заскочила.

Слабодухів, всякого роду амбітників та людей жадних почестей і влади завжди переслідує примана вигідного життя. І в заміну за це вигідне життя вони готові кожної хвилини піти на найзлочиннішу роботу.

Це ж бо прикмета їхньої натури.

Як арґумент у виправдання своїх дій, змовники покликаються на «волю краю».

Прикрившись плащиком «волі краю», вони почали здійснювати старанно свої заховані задуми. Бо чи ж можна, бодай хоч на хвилину, припустити можливість, щоб провід на Рідних Землях давав доручення, які йшли б лінією розбиття частини власної організації за кордоном? Де ж тут логіка?

В світлі минулих подій виявилось, що одинокими безкомпромісовими чинниками в обороні прав українського народу на свою державну незалежність були й лишаються ЗЧ ОУН і АБН.

Рівночасний штурм на ЗЧ ОУН і АБН є яскравим доказом того, в чиє ім'я і для яких цілей це робиться.

На розбитті цих двох самостійницьких одиниць залежить тільки ворогам української державности.

Змовницька шаєчка, бувши ласою, за своєю натурою, до приман, хотіла зловити на цей гачок і частину членства. В своєму зверненні до членства, аж у самий заголовок поставили: «Колеґія Уповноважених бажає залишити всіх керівників організаційних клітин на своїх місцях». Нема чого й казати, чудова примана! Забули тільки, бідолахи, подати висоту платні. Всі ці примани, що змовникам такими солодкими видаються, загал членства відкидає з огидою.

Провідниками революції не можна стати за одним махом пера, або з ласки спонсора; провідники зроджуються в бурі революції, і тільки таких народ підносить на п'єдесталь, і пам'ять про них лишається вічною.

Тих же, кого породжує спонсор і хоробливість, народ викидає на смітник.

За згаданою дуже поверховою приманою, змовники, зважаючи на нерозривну психічну зцементованість українських народніх мас з особою Ст. Бандери, пробували закинути ще й інший гачок. В одному з чисел теперішнього «Українського Самостійника» вони, між іншим, висловлювались і про особисту індивідуальність Ст. Бандери, і про психічну прив'язаність народніх мас до його особи, і т. ін.

Прочитавши такі їх вислови, питаєте себе, — чого справді ті людці хочуть? Вони ж цим заперечують самі себе. Чи це не зачароване коло змови?

Своє властиве їх обличчя показати народнім масам вони бояться, тому кидаються в усі сторони, даремно шукаючи опертя в громадянстві. Все це

(Закінчення на 5. стор.)

З повідомлень ЗУАДК-у:

Можливості допомоги з джерел ЮСЕП

ЗУАДК має контакт з «Американською Програмою для Втікачів» (ЮСЕП, колись ПЕП), який дає поважну матеріяльну допомогу для втікачів з-поза залізної заслони і в разі, коли вони мають можливість переселення, оплачує їм дорогу. Давніше під цю катеґорію людей підпадали особи, які прибули до країн Західньої Европи після 1. січня 1948 р. Тепер дата пересунена назад, а саме: втікачі, бувші громадяни СССР, які прибули до Західньої Европи після 1. січня 1945 р., мають право скористатись з можливостей матеріяльної і переселенчої допомоги ЮСЕП. Европейське Представництво ЗУАДК і всі його уповноважені на місцях в короткому часі займуться докладною реєстрацією таких людей по місцях скупчення. Приватно живучі повинні самі зголошуватись до ЗУАДК-у

Рівно ж усім бувшим совєтським громадянам, які опинились поза кордонами СССР після вересня місяця 1939 р. і які зможуть отримати переселенчу візу до якоїсь країни, буде оплачено кошти переселення з фондів ЮСЕП. Для таких не буде спеціяльної реєстрації, аж доки вони не одержуть візи.

В зв'язку з цими змінами, ті українські втікачі з теренів СССР, які в рр. 1945-1946 зі страху перед насильною репатріяцією чи з інших причин свідомо писали про себе, як про польських громадян чи в інший спосіб подавали неправдиві відомості для документів, — можуть тепер зголоситись до ЗУАДК-у для безкарного виправлення тих неточностей, щоб скористатись з допомоги ЮСЕП.

Власний репортаж «Шляху Перемоги» з США:

ЗЕНОН ТАРНАВСЬКИЙ

Постріли в авторитет

Назва цього репортажу стосується до подій, що сталися 1-го березня ц. р. в Американському Конґресі в Вашінґтоні.

Того дня відбувалася сесія Конґресу, вірніше Палати репрезентантів, на якій було присутніх трохи більше, ніж половина послів, бо тільки 243. Обговорювано і вирішувано питання допущення до США сезонових мексиканських робітників. Це питання виринає в Конґресі кожного року і воно ніколи не викликає більшого зацікавлення політиків.

В момент, коли предсідник Палати Репрезентантів Джо Мартін переводив облік голосів, із ґалерії для глядачів посипався град револьверових пострілів. Спочатку ні публіка на ґалерії, ні самі репрезентанти не зорієнтувалися, в чому справа. Аж тоді, коли декілька з них поранені впали на підлогу, облиті кров'ю, стало ясно, що в Американському Конґресі впали постріли, спрямовані в представників США, в найвищу владу тієї країни.

Найважче був поранений молодий республіканський конґресмен Елвін Бентлі з Овассо в Мішиґані. Перевезений до шпиталю, Бентлі перейшов дві важкі операції, поки лікарі були в стані оголосити, що його життю небезпека вже не загрожує.

Публіка, сторожа, прислуга і навіть самі конґресмени допомогли спіймати всіх змовників, що стріляли. Всі вони — члени Порторіканської Націоналістичної Партії, яка вимагає незалежности для Порто Ріко. Їхнім провідником для проведення цього атентату була молода жінка Лолітта Леврон. Змовників було п'ятеро. Вони просто зайшли до будинку Американського Конґресу і попросили дозволу приглядатися сесії Конґресу. Двірник, згідно з реґуляміном запитав їх, чи вони мають фотоапарати. Вони їх не мали і тому їм було дозволено зайняти місця між публікою, що кожного дня придивляється роботі американського парляменту. В певний момент Лолітта вийняла порторіканський прапор і, вигукуючи еспанською мовою оклики на честь Порто Ріко, розпочала стрілянину, до речі, безладну, спрямовану не проти окремих конґресменів, а в цілість Палати.

Очевидна річ, що стріли в Американському Конґресі схвилювали американську прилюдну опінію і звернули її зацікавлення в бік Порто Ріко і порторіканської проблеми. Оце вже вдруге порторіканці револьверовими пострілами пригадали як США, так і цілому світові, що в Америці теж існує не розв'язане питання національних меншин і то питання настільки пекуче, що кулями пригадує свою присутність. В 1950 році двоє порторіканських змовників плянували атентат на життя тодішнього президента США Трумана. Під час стрілянини під резиденцією президента один із змовників загинув, але був забитий теж один з поліцистів. Засуджений до смертної кари, спійманий змовник, внаслідок рішення президента відсиджує тепер досмертну кару ув'язнення.

Вся справа могла б залишитися в площині націоналістичної боротьби за незалежність маленької порторіканської країни, як би не те, що слідча поліція відкрила пов'язаність порторіканських націоналістів із комуністичною діяльністю. Проведені ревізії в помешканнях змовників, як теж у інших членів порторіканської націоналістичної партії, виявили велику кількість комуністичної літератури і безсумніву доказали вплив комуністів на роботу і боротьбу порторіканців.

Чому і навіщо комуністи інспірують і допомагають порторіканцям? Питання здається на перший погляд наївні, але так дуже наївні вони не є. Поперше, комуністи застосовують стару комуністичну тактику. Викликати національні революції в країнах і використовувати їх для своїх власних цілей, для впровадження опісля комуністичного режиму. Порто Ріко клясичний для цього матеріял. Друга справа — це сіяти заколот в американській публічній опінії й викликати страх і непевність. А третє, Порто Ріко має важливе стратеґічне положення в оборонній системі США.

Передусім з'ясуймо собі політичне положення Порто Ріко, ставлення тієї країни до США.

Державно-адміністраційна організація США не обмежується тільки до американського континенту. Крім 48 штатів, що творять цілість США, існують ще т. зв. американські посілості, території і організми Коммонвелту. Деякі із позаконтинентальних посілостей Америка отримала дорогою купна, як у випадку Аляски, інші дорогою підбою внаслідок виграної війни, ще інші знову держить як адміністратор із доручення міжнародніх політичних організацій, раніше Ліґи Націй, тепер Об'єднаних Націй. Між територіями США, що мають власне адміністраційне управління, є Аляска і Гаваї. Дві найбільші американські посілості. Продовж кількох років в американському Конґресі обговорюється питання надання стейтових конституцій цим двом посілостям. І, за ходом подій, імовірно Гаваї ще цього року, або найпізніше на другий рік, отримають цю конституцію, що побільшить кількість стейтів до числа 49. Справа Аляски ще дуже непевна. Вона викликає багато застережень як політичного, так і мілітарного й економічного характеру. Але є теж багато даних на те, що Аляска теж отримає стейтову конституцію.

Іншу групу американських посілостей творять ті території, що не мають власного управління і залишаються під безпосередньою адміністрацією центрального уряду в Вашінґтоні, що за посередництвом міністерства внутрішніх справ виконує свою зверхню владу, або цю владу делеґує до інших органів державного американського апарату. Так напр. Дівочими Островами, що творять групу Данських Західніх Індій, які США в 1917 р. купили від Данії за 25 мільйонів дол., управляв Департамент Морських Сил. В віданні цього департаменту були теж інші острови, як от Ґуам, Остров Джансона, Кінґмен Ріф, острів Кюр і Вейк Айленд, острів, що на ньому відбулася драматична розмова през. Трумана з ген. Мек-Артуром в жовтні 1950, після якої през. Труман звільнив Мек-Артура із становища головнокомандувача Далекого Сходу.

Всі ці острови, для промислової і бизнесової Америки, під економічним оглядом, не представляють більшої вартости, але вони, а їх безліч, слабо дуже заселених, просто неоцінимі, як стратеґічні пункти в оборонній системі США, творять знамениті місця для морських і летунських баз США. І тому власне Америка приділяє їм так багато уваги. Вони мають теж велике політичне значення. Америка, маючи масу цих дрібних посілостей, розкинених по Атлянтійському і Тихому Океані, може спокійно по цих океанах провадити свої воєнні маневри, що останніми часами викликали навіть в Англії протести і злобні завваження, мовляв, Америка вважає Пацифік своїм домашнім озером. Це не таке далеке від правди, коли взяти до уваги різнородність американських інтересів на Пацифіку.

Окреме становище в державній організації США має Порто Ріко. Порто Ріко має статут т. зв. Коммонвелту. Державна організація взорована на організації Великої Британії і її посілостей і доміній. Порто Ріко, найменший острів із чотирьох островів т. зв. Великих Антиль на Карібському морі, разом з Малими Антилями творить архіпелаг Західніх Індій. В 1950 р. Порто Ріко заселювало 2.210,703 мешканців, в більшості мішанців, нащадків індіян, неґрів і еспанських поселенців. Всі вони дуже ревні католики, розмовляють еспанською мовою і належать до групи латинських культур Америки. Острів сам по собі малий, бо має всього 3.435 кв. миль. Але зате густота його населення чи не найбільша в цілих США. Головне місто Сан Хуан має б. 350 тисяч населення. Порто Ріко продукує головним чином цукрову трощу, рум, тютюн, цитрусові фрукти, ананаси, каву. Хоч і порторіканська земля дуже плодовита все таки вона не всилі прогодувати всього населення острова. Тому порторіканці масово еміґрують, головним чином до США. Як громадяни США, вони мають вільний вступ на американський континент, але кошти транспорту досить високі, бо й віддаль велика. Приблизно 400 тисяч порторіканців живе в США, з чого біля 90% в Нью-Йорку, в жахливих побутових умовах, що стали просто приповідковими в Америці. Сам острів Порто Ріко був відкритий під час першої подорожі Колюмба в 1493 р. А вже в 1510 р. Понс де Леон завоював цей острів для еспанської корони, стаючи його губернатором. Від 1898 р. острів належить США, як воєнне завоювання після американсько-еспанської війни. На основі закону, виданого през. Труманом в 1947 році, адміністраційну владу на острові виконує ґубернатор, вибираний на час 4-ох літ прямим голосуванням. Крім ґубернатора населення Порто Ріко вибирає ще місцевий парлямент. В 1952 р. було проголошено нову конституцію Порто Ріко, як члена американського коммонвелту. Ця нова конституція дає Порто Ріко повну автономію у внутрішньому правлінні острова. Всі податки повертаються на потреби місцевого населення, урядова мова еспанська і англійська. Представник Порто Ріко має місце в Американському Конґресі, але тільки з дорадчим голосом. Партія Луї Муньоз Мартіна, теперішнього ґубернатора, має переважаючу більшість і зовсім не підтримує націоналістичного руху порторіканців. Цей рух на самому острові мало популярний, хоч дуже жвавий і активний, а зв'язок з Москвою дуже його компромітує.

Москві дуже на руку було б мати в Порто Ріко цілковито незалежний уряд, що його можна було б обмотати аґентурними впливами. Один тільки погляд на ґеоґрафічну карту багато вияснює. Порто Ріко важливе вогнище в ланцюзі островів, які лежать якраз проти входу до Панамського каналу. Опановане большевиками Порто Ріко нівечить безпеку США і на Атлянтику і на Пацифіку. Америка і так вже дошкульно відчуває комуністичний уряд Ґватемалі, що лежить в найближчому сусідстві Панами і затроює повітря своєю комуністичною пропаґандою, викликаючи ряд обструкцій у відношенні до США з боку багатьох південно-американських республік. Мати ще одну комуністичну базу під своїм боком, це смертельна загроза для США і їх міжконтинентальної політики. Я не сумніваюся в тому, що уряд США видав би ще не один мільярд долярів на купно нових океанських посілостей, як би тільки хтось хотів їх продати. Після останньої війни Америка прийшла до посідання багатьох островів, що належали раніше Японії, а ще раніше Німеччині. Не буде в тому нічого дивного, коли на випадок нової воєнної заверюхи Америка спробує вичистити свої оборонні лінії від непрошених і небажаних гостей. Під теперішню пору США є потугою, яка справді має право вважати два океани своїми озерами, що конечні для її існування.

Постріли в Американському Конґресі — це були постріли в авторитет і інтеґральність США. Захована рука, яка керувала змовниками, що спрямували свою зброю проти найвищої влади США, керує й багатьома стрілами і в інших частинах світу. Бо авторитет і інтеґральність дії — це найбільші вороги комунізму і імперіялістичної Москви. Американці так розглядають справу подій з 1-го березня ц. р. Очевидно, ці події послужать теж для США лекцією, що не можна зовсім вже легковажити питання визвольних рухів, навіть найменших націй. Після тієї лекції американці вмітимуть краще розрізняти поняття громадянства і національности.

І ще декілька слів про постріли в авторитет. Хоч ці постріли смертельно не ранили нікого, але вони завдали багато ран і нанесли багато шкод.

Мюнхенські події треба власне розглядати, як постріли в авторитет Української Революції і її Проводу. Дія т. зв. «Двійки» — це ніщо інше, тільки ці кулі спрямовані в цілість Визвольного Українського Руху, це постріли для знівечення престижу провідника Визвольного Руху і введення хаосу в думках і почуваннях багатьох українців. Мине ще багато часу, поки українська спільнота вилікує рани, що їх завдала «двійка». Але лекція не повинна проминути без результатів. Чи вона нас чогось навчить? Чи ця мюнхенська лекція научить нас бути твердими і об'єднаними в обличчі аґентурних дій? Чи навчимося давати одностайну відсіч тим, що розколюють українську націю?

Українське життя на еміґрації:

VI. Крайовий З'їзд СУМ-у в Бельгії

В неділю 28. березня ц. р. з'їхались до Брюсселю з усіх сторін Бельгії сумівці — делеґати на VI. Крайовий З'їзд СУМ-у, щоб на ньому зробити перегляд своєї дотеперішньої діяльности, виявити всі позитиви та недоліки, переобрати свої керівні органи та намітити плян праці на майбутнє.

Участь у З'їзді взяли 22 делеґати, що репрезентували собою 17 осередків, та така ж сама кількість гостей.

З'їздом керувала Президія в такому складі: голова — О. Коваль, заступник голови — В. Попович, секретарі — П. Павличенко та З. Терещук.

Писемні привіти надіслали: ЦК СУМ, КК СУМ в Англії, КК СУМ в Німеччині, СУБ та НаСУС.

З'їзд привітали усно: проф. Витязь — від УНОТ і СВУ, д-р Божик — кооп. «Дніпро», д-р В. Попович — УДК, пані Н. Пришляк — ОУБ, п. Я. Пришляк — СУРБ та о. кан. Гр. Фуканчик — ГРУГОБ.

З'їзд вибрав такі комісії: мандатну, резолюційну та комісію-матку. Звіти з діяльности подавали голова КК СУМ та керівники окремих відділів.

Із звітів видно, що праця КК СУМ-у проходила за наміченим пляном, дотримуючись резолюцій, ухвалених на V. З'їзді, які були майже повністю зреалізовані. Насьогодні СУМ у Бельгії начислює в своїх лавах 390 членів, що згуртовані в 17 осередках. Праця КК СУМ-у проходила задовільно, керівники поодиноких відділів тісно між собою співпрацювали. КК СУМ-у відбув 2 пленарні і 6 звичайних засідань, а для кращого контакту з осередками, члени КК СУМ-у відбули 65 поїздок до осередків (з доповідями та в організаційних справах). Протягом звітного часу в осередках найактивнішою була культурно-освітня ділянка, що треба завдячувати культурно-освітньому керівникові М. Когутові. Сумівці вивчили лекції українознавства, і протягом звітного періоду 55 членів склали іспити 1. ступеня і зложили сумівську присягу. Осередки відбули 215 святочних і звичайних сходин. До головніших здобутків СУМ-у в Бельгії слід зачислити: обласне свято в м. Мораж із спортовою й самодіяльною програмою, поїздка 70 сумівців (в одностроях) до Парижу, з нагоди посвячення пом'ятника Головного Отамана С. Петлюри, літня дитяча оселя в м. Івуар, VI здвиг СУМ-у в м. Намюр, з просторою програмою та виступом дитячої оселі, участь у маніфестаціях з нагоди 20-річчя голоду в Україні (в м. Льєж) та 700-ліття коронації короля Данила (в Брюсселі), про що просторо писала бельгійська преса. СУМ є найактивніша організація в Бельгії; члени СУМ-у є в більшості членами допомогової централі УДК та української кооперативи «Дніпро». При цьому слід відзначити, що з березня 1954 в Брюсселі відбуваються курси виховників Юного СУМ-у.

В дискусії над звітами приємно вражали ділові виступи поодиноких делеґатів. Не зважаючи на те, що сумівська молодь у Бельгії — це переважно вуглекопи з 4-5-клясовою освітою, кожний з делеґатів, що брав слово, говорив коротко, ясно і зрозуміло. Це свідчить про те, що, крім тяжкої праці в копальні, сумівці дбають про підвищення своєї самоосвіти, вивчаючи курси українознавства.

Після уділення абсолюторії уступаючому КК СУМ-у, з особливим признанням за зразкову працю друзям О. Ковалеві і М. Когутові, З'їзд обрав новий КК СУМ-у в такому складі: голова — О. Коваль, заступник голови і керівник Ю. СУМ-у — М. Когут, секретар — Ів. Левицький, культурно-освітній керівник — Є. Гановський, організаційний керівник — А. Гончарів, керівник зовнішніх зв'язків — Б. Витязь, скарбник — Б. Марченко, керівник спорту і преси — П. Павличенко. Члени-заступники — Ф. Михайлишин, З. Терещук і В. Яремкович.

Контрольна Комісія: голова — О. Лесів, члени — Н. Сташків і Ковтко.

Товариський Суд: голова — В. Попович, члени — М. Кузьо і Ю. Ольшаницький. На голову Виховної Ради СУМ-у З'їзд затвердив проф. Витязя. Запропонований фінансовий бюджет на поточний діловий рік затверджено без змін.

З'їзд прийняв резолюції щодо праці на майбутнє та вислав привіти воюючій молоді на Батьківщині, ієрархам обох Українських Церков, Центральному і Крайовим Комітетам СУМ-у та всім українським організаціям і установам, що стоять на сторожі інтересів українського народу.

П. П-ко

Хроніка:

ПАМ'ЯТЬ ОЛЬГИ БАСАРАБ

21. 2. ц. р. в оселі Шонґав (Німеччина) відбулись святочні сходини Делеґатури ОУЖ, присвячені роковинам трагічної смерти Ольги Басараб. Реферат виголосила голова Делеґатури п. Люба Матвієнко. Після реферату поставлено інсценізацію, в якій вирізнилась особливо пані Анна Чайківська. Шкільна дітвора виступала з деклямаціями. Місцеве жіноцтво взяло численну участь.

В. М.

ТРИ ГЕРОЇНІ

Святочні сходини в пам'ять трьох великих українок — Лесі Українки, Ольги Басараб та Олени Теліги — відбулися в місті Міддлтон (Англія).

Сходини попередили поминальні богослуження 21. 2. ц. р. в місцевій церкві. Вступне слово виголосив голова ініціятора сходин, місцевого осередку СУМ-у, д. Литвин. Реферат про Лесю Українку виголосила пані Надя Лихолат, про Ольгу Басараб — д. Володимир Легкий, про Олену Телігу — пані Олександра Корж. Деклямації виголосили: Ірка Банак, Розалія Лотоцька і Палатія Швед.

Д. Л.

ЗАГИБЛИМ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

28. 2. ц. р. відзначено пам'ять Ольги Басараб та всіх жінок, загинулих у визвольних змаганнях за волю України, в Лінґені (Північна Німеччина).

Отець діякон А. Гурський відслужив за поляглих героїнь молебень, і після того відбулись святочні сходини. Вступне слово виголосив п. Голосниченко, а пані Скоморівська, голова Делеґатури ОУЖ, відчитала реферат. Хор під керівництвом п. Голосниченка відспівав декілька пісень, що були переплітувані деклямаціями.

Т. П.

НОВА КНИЖКА Д-РА Д. ДОНЦОВА

У Видавництві «Гомін України» (Торонто, Канада) виходить днями друком нова книжка д-ра Д. Донцова «Київ, 1918». Це є щоденник українського визначного публіциста і одного з ідеологів націоналізму про бурхливі роки визвольних змагань 1918 року в Києві.

В-во «Гомін України» заповіло, що цією новою книжкою д-ра Д. Донцова започатковується видання інших книжок із серії «Бібліотеки «Гомону України».

Річні Збори 7-го Відділу ООЧСУ в Пассейку

13-го березня ц. р. відбулися Річні Збори 7-го Відділу ООЧСУ в Пассейку (Ню-Джерзі, США).

Приємно було бачити, що на збори з'явилися майже всі члени та багато гостей. Між ними представник ГУ ООЧСУ мґр. Володимир Боровик та голова місцевого Осередку СУМА п. Михайло Яремко.

Збори відкрив голова Відділу п. Михайло Озарук; в своєму короткому вступному слові він привітав присутніх та відчитав порядок зборів, який прийнято без змін, після чого приступлено до вибору Президії для ведення зборів. На предсідника зборів обрано п. Володимира Медведя, на секретаря — п. Богдана Матіяшка.

Представник ГУ ООЧСУ привітав Збори, та в своєму виступі висвітлив значіння і завдання ООЧСУ, як також розвиток політичних подій в колах української еміґрації в світі.

Опісля голова уступаючої Управи, п. Михайло Озарук, здав загальний звіт з діяльности Управи за діловий рік. Праця Відділу в минулому році йшла в основному по двох напрямках: політично-виховному та суспільно-допомоговому. До політично-виховного можна зачислити ряд рефератів, виголошених на сходинах Відділу, як також співучасть в національних святах і імпрезах. Між рефератами слід згадати такі, як напр.: проф. Володимира Січинського «Англійські мандрівники на Україні», полк. А. Гончаренка «Не сльозами — а мечем», д-ра Ст. Галамая «Значіння 30-го червня 1941 р.» і інші. До другого напрямку праці можна зачислити коляду та зелено-святочні збірки на Визвольний Фонд, які дали у висліді 360 долярів, та крім того збірки на допомогу хворим воякам УПА, на вдів і сиріт по політв'язнях, АБН і інші. Слід згадати також співучасть Відділу в Протестаційній Маніфестації, присвяченій 20-тим Роковинам голоду на Україні, яка відбулася в Неварку, Ню-Джерзі, та подано відповідний інформативний матеріял зі знимками з маніфестації до англомовного щоденника в Петерсоні, як також зорганізовано участь в зустрічі українців Америки і Канади в серпні минулого року.

Після звітів Управи і Контрольної Комісії відбулася жвава дискусія, в якій дискутанти підкреслювали конечність посилення праці ООЧСУ, якраз в теперішній ситуації в світі.

Голова СУМА п. Михайло Яремко заявив в свою чергу, що ООЧСУ в своїй праці може вповні розраховувати на повну підтримку місцевого Осередку СУМА.

По дискусії приступлено до вибору нової Управи Відділу. На голову переобрано п. Михайла Озарука, на заступника п. Володимира Сенишина, на фінансового референта п. Василя Палюха та на секретаря п. Богдана Матіяшка. Члени Управи: п. Володимир Медвідь, Мирослав Безушко, Василь Шиш, Теофіль Січкоріз та Теодор Садівник. Контрольна Комісія: Голова — інж. Теофіль Рудницький, члени — п. Михайло Яремко та Андрій Лопушняк.

Перевибраний голова подякував присутнім за честь і довіря та згадав про останні події в Мюнхені і появу нового тижневика «Шлях Перемоги». Присутні осудили шкідливу дію «двійки» та зложили 20 долярів на Пресовий Фонд «Шляху Перемоги».

Наостанку голова закликав членів до дальшої тісної співпраці та оголосив, що наступного дня, 14-го березня, буде відправлена в місцевій греко-католицькій церкві панахида по бл. п. ген.-хор. Т. Чупринці та закликав усіх масово взяти участь.

Відділ може похвалитись тим, що за ввесь минулий рік не було в ньому ніяких серйозних непорозумінь; між членами панує солідарність і співпраця. Отож і не диво, що і річні збори пройшли в дружній атмосфері.

Учасник

В під'яремній Україні

За совєтською пресою і радіо

✻ 1. 4. Міністер УССР Сахновський, Георгій Леонідович, виступив по радіо з новими обіцянками щодо зниження цін, яке ніби підвищить реальну заробітню платню та збільшить прибуток колгоспників. Напр., за ті гроші, що треба було витратити в 1947 р. на купівлю одного кг. хліба, тепер можна буде купити 2,5 кг. «Поступ» справді гідний совєтської системи!

✻ 2. 4. З Станиславова повідомляють, що в МТС Рогатинського району зле провадиться плян ремонту тракторів. В майстернях МТС стоїть багато невідремонтованих тракторів. В низці колгоспів іще не закінчено очистку посівного насіння, оранка не розпочата, місцеві добрива не вивезені на поле.

✻ 2. 4. Колгоспи, що обслуговуються Підвисоцькою МТС Вінничини, першими в області завершили сівбу ранніх колоскових культур. На Буковині закінчили сівбу ранніх колоскових культур колгоспи району діяльности МТС ім. Сталіна. Сівба проведена в 3 дні яровизованим насінням, перехресним та вузькорядковим способами. — А тепер будуть чекати, аж Московщина в перших забере урожай.

✻ 2. 4. На Сумщині комуністи розпочали широку підготовку до свята 300-річчя «возз'єднання» України з Росією, яке відбудеться в квітні ц. р. 2700 гуртків самодіяльности по всій області розучують пісні, в яких вихваляється компартію та славиться «дружбу народів».

✻ 3. 4. В Академії Наук СССР відбулась 1-3. 4. ц. р. наукова сесія відділу сільсько-господарських наук Академії. В сесії брали участь українські вчені та представники з Москви, Ленінграда, Куйбишева. Сесія обговорила питання нових праць, які, згідно з московськими плянами, виготовляються «в тісній співдружності з російськими вченими». З доповіддю «Содружество українських і російських учених у розвиткові сільськогосподарської науки», виступив член Академії Наук Ласюк.

✻ 3. 4. Директор Інституту мистецтвознавства, етнографії та фолкльору Академії наук УССР Максим Тадейович Рильський заявив, що на 300-річчя «возз'єднання» України з Росією Інститут виготовив низку наукових праць. Вже видано збірки «Совєтські народні частушки й коломийки», «Про велику вітчизняну війну», «Українська поезія». — Частушки такі як: «Ні корови, ні свині, тільки Ленін на стіні!» — мабуть, у збірник не увійшли.

✻ 4. 4. 3-4. 4. 1954 відбувся пленум Української республіканської ради профспілок. В ній взяло участь 650 осіб. До Президії, що її обрано на пленумі увійшли Антонович, Бондарук, Виноградов, Герасимов, Коломиєць, Москалець, Нечипорук, Сакарова. На голову Української республіканської ради профспілок «обрано» знову Москальця, на секретаря — Жданова.

✻ 5. 4. В Ізмаїлі вийшло перше число газети «Придунайська Правда». В числі між іншим опублікована постанова уряду і ЦК КПСС про нове зниження роздрібних цін на харчові й промислові товари та про «добровільний» від'їзд молоді з Ізмаїльщини в райони освоєння цілинних і перелогових земель...

✻ 6. 4. На Закарпатті підвищеними темпами провадяться весняні роботи. В долинах вже закінчено сівбу соняшника і розпочато садіння кукурудзи. В колгоспах села Великі Лучки (Мукачівського району) розпочато будівельні роботи. Колгосп ім. Леніна вже збудував 145 громадських будівель та допоміг 700 колгоспним родинам вибудувати собі житлові мешкання. — Але й далі колгоспникам немає де жити, бо будують в першу чергу громадські будівлі.

(РПС)

По СССР і сателітних країнах

Хроніка подій

✻ 1. 4. В Академії Наук СССР розпочалась нарада над проблемами вищої нервової діяльности людського організму. В нараді бере участь до 400 вчених СССР. Нарада заслухала низку наукових доповідей.

✻ 1. 4. В Москві закінчився з'їзд профспілки робітників вугільної промисловости. З'їзд зазначив, що видобуток вугілля в СССР за останні три роки збільшився на 23%. В 1953 році було видобуто вугілля в два рази більше, ніж у 1940 році. За три роки переведено в життя 50 тис. раціоналізаторських поліпшень.

2. 4. Від 4. квітня 1954 р. в СССР розпочнеться розгра за першість футболу. Розгра триматиме аж до жовтня місяця.

✻ 2. 4. В Москві розпочав свою працю другий з'їзд Всесоюзного товариства для розповсюдження політичних і наукових знаннів. Товариство об'єднує в собі 16 таких самих товариств у союзних республіках, 161 відділ у краях, областях і автономних республіках. В 1953 році Товариство прочитало 1 мільйон викладів, які прослухали 92 мільйони осіб. Видано 4.200 брошур із загальним тиражем — 172 мільйони примірників.

✻ 3. 4. В прикаспійських степах розпочато будівництво Терсько-Кумського маґістрального каналу, що забезпечуватиме водою райони Ставропільщини. Вже будується автомашинова маґістраля. Праці на каналі ведуться на півдорозі від Терека до Куми.

✻ 3. 4. З Латвії виїхало 2,5 тис. молодих фахівців у далекі східні райони СССР, для опанування цілини та перелогів. Вони призначені до Чкаловської области.

✻ 4. 4. В Кишеневі відбувся пленум ЦК КП Молдавщини. Доповідь на пленумі виголосив перший секретар ЦК КП Молдавщини Сердюк. Пленум ухвалив низку постанов, що спрямовані на усунення недоліків у керівництві сільського господарства.

✻ 5. 4. В СССР в 1954-55 рр. буде організовано 125 нових радгоспів. Вони організуються головним чином на східніх землях СССР — на Уралі, в Приволжі, Сибірі, Казахстані. Розмір площі радгоспу в Казахстані визначається на 28 тис. га, а в Сибірі — до 40 тис. га.

✻ 5. 4. В білоруській столиці Менську будується великий текстильний комбінат, що щороку виготовлятиме більше за 9 мільйонів метрів шерстяних тканин. В м. Вітебськ будується велика шовкоткацька фабрика. Такі фабрики будуються в БССР у шістьох містах.

✻ 5. 4. В Москві розпочався перший з'їзд профспілок робітників морської та річкової фльоти. В праці з'їзду беруть участь представники пароплавства на 14 морях, що обмивають береги СССР.

✻ 7. 4. В Москві розпочався III. з'їзд профспілок металюрґійної промисловости. Із звітом виступив голова ЦК профспілки Єфанов. Він заявив, що видайність праці в чорній металюрґії за останні роки зросла на 25%, а в кольоровій — на 18%.

(РПС)

Перед Конференцією в Женеві

(Закінчення з 2. стор.)

Почнемо з комуністів. Їхні офіційні домагання виразніше накреслені, а душевні — з огляду на широко закроєну пропаґанду — більш проглядні. Отож комуністи згідні на об'єднання Кореї лише за умовами, які запевнили б комуністичний устрій об'єднаної країни, і то через створення провізоричного комуністичного уряду, від якого залежали б і яким були б евентуально переведені пізніші вибори. Щодо Індокитаю, комуністи узалежнюють припинення бойових дій від визнання уряду Го-Чі-Міня правосильним урядом В'єтнаму, що рівнялося б фактично комуністичній побіді. Недарма в одній із статтей братів Алсоп (визначні американські журналісти) стрічаємо заввагу, що «Індокитай значно легше втратити за конференційним столом у Женеві, аніж на полі бою».

Всякі — хоча б тільки тактичні — поступки стосовно до намічених комуністами цілей мусіли б бути дорого окуплені західнім світом у формі визнання червоного Китаю, прийняття його до ОН, тощо. Якщо суто европейські справи не дійдуть на конференції до голосу — хоч тяжко припустити, щоб Молотов не старався ощасливити при своєму «миролюбстві» зібраних якоюсь новою версією оборонного пакту і не прагнув розбити зненавиджену Европейську Оборонну Спільноту, — то в справах Сходу, якщо вони будуть обмежені на Кореї та Індокитаї, на перший плян буде висунений Китай, а СССР задовольниться ролею «доброзичливого» посередника, керуючи справами і завдаючи напасти своїм противникам з-за червоно-китайського речника й корейського плоту.

З чим же вибираються до Женеви контр-партнери? Дотепер відкрив карти сам лише Даллес, про що була вже мова вище. Представники Англії і Франції «розважно» мовчать, хоч оголошено, що промова Даллеса була виголошена за попереднім порозумінням (не узгідненням!) із союзниками. Мимо цього, заходить поважна небезпека, що за спільним столом вони (головне, Франція) можуть значно «пом'якнути» і за кожну дрібну поступку платитимуть із лихварським процентом. Даллес матиме тяжке завдання тримати їх в руках.

Американській поведінці на конференції можна цим разом більш довіряти. Про це свідчить багато познак, що для їх перечислення не маємо тут місця. Найкраще характеризує її такий уривок із промови Даллеса: «Ми, однак, не будемо схильні дати комуністичному Китаєві те, чого він від нас бажає, аби лише окупити тим обіцянку його доброї поведінки на майбутнє»... І далі: Ми не можемо... забувати, що в часі, коли ми брали обіцянки комуністів за добру монету, а їхні миролюбні наміри сприймали, як факти, то небезпека постійно зростала». І далі: «Хоч виглядало б, що тепер безпосередня небезпека війни зменшилася, нічого не вказує на те, що вона остаточно перестала існувати!» А щодо міжнародного відпруження Даллес сказав: «Якщо це дійсно так, то лише завдяки тому, що вільні нації пізнали загрозу і вжили спільних заходів, щоб з відвагою й рішучістю протиставитись їй».

Не таке виразне становище в питаннях міжнародньої політики — в супутників Даллеса. Франція готова заплатити дуже високу (щоб не сказати — всяку) ціну за ліквідування індокитайського конфлікту, а Англія щораз виразніше говорить про потребу наладнання нормальних торговельних стосунків, як із СССР, так і з червоним Китаєм. Тому збереження єдности між західньою трійкою не буде цим разом легкою справою.

А з чим повернуться додому?

В успіх конференції мало хто вірить, а найменше, здається, самі її учасники. За яку безвиглядну вважають її в США — видно з того, що міністрові Даллесові й дотепер не вдалось склеїти таку делеґацію, яку він собі бажав би, бо ніхто з видних республіканців не хоче брати в ній активної участи. В західньому світі щораз більше посилюється переконання, що з большевиками не може бути ніякого порозуміння і що вони собі його й не бажають. Коли так, то насувається виправдане запитання — чому західні потуги на цю іксту з ряду конференцію дали згоду? Хіба на те лише, щоб проволікати витягнення логічних висновків із фактичної світової ситуації і відкласти зайняття становища, диктованого остаточним провалом зовнішньої політики? А таке становище таки треба буде врешті зайняти!

Нам пишуть:

«Ви матимете завжди в нас підтримку»

ДАЛЬШІ ГОЛОСИ НАШИХ ЧИТАЧІВ І ПРИХИЛЬНИКІВ

До редакції «Шляху Перемоги» далі надходять численні листи від читачів і прихильників, в яких вони відгукуються на події, що заіснували в Мюнхені в зв'язку з сепаратною дією «Двійки». Весь сенс і зміст тих листів зводиться до вислову єдиної думки: «Ви матимете в нас завжди підтримку. На цю підтримку нехай не розраховує «Двійка» з її новим інструментом наклепів на ЗЧ ОУН — теперішнім «Українським Самостійником».

Не маючи можливости опублікувати всі листи, а тим більше — їх повний текст, але бажаючи бодай якоюсь мірою задовольнити волю людей до вислову своєї думки, — подаємо тут уривки з листів — буквально, кількома рядками.

Ред.

АНГЛІЯ

«... Тут складаю щиру подяку за часопис «Шлях Перемоги». Сьогодні я відмовляю «Український Самостійник». Висилаю копію листа, котрого я написав до редакції «Український Самостійник»...

П. Лісанський

«Ми українці, всі бувші читачі «Українського Самостійника» в м. Чешін, Англія, своїми малими, але щирими датками хочемо допомогти органові ЗЧ ОУН «Шлях Перемоги» стати ще сильнішим на сторожі проти всіх ворогів нашого поневоленого, але непокореного народу. Обіцяємо як моральну, так і матеріяльну допомогу... Щасти Вам Боже!»

М. Шеретюк

«... Членство Закордонних Частин ОУН, як рівно ж свідоме українське громадянство, представляє дію пп. Матли і Ребета, як дію загрозливу для Рідного Краю... Як бувший передплатник «Українського Самостійника», перестав його далі передплачувати... Дванадцять шилінґів шість пенсів пересилаю на «Шлях Перемоги»...

І. Добридень

США

«Коли прочитав «Український Самостійник» з неділі 28. лютого, а «Шлях Перемоги» — з 7. березня 1954 р., заявляюсь за «Шляхом Перемоги», куди висилаю передплату та буду його піддержувати... Передплату вишлю через п. В. летунською поштою, 15 долярів. Прошу присилати «Шлях Перемоги» летунською поштою».

Микола Михович

«Провід ЗЧ ОУН(р) Ст. Бандери має вже за собою історію. Він здобув собі популярність не лише серед українського, але й чужинецьких народів. А своєю організаційно-революційною боротьбою заслужив на довір'я українського народу та на піддержку під кожним оглядом».

Дмитро Завольський

«Вітаю Вас з виданням нового тижневика і бажаю успіхів у праці для остаточної перемоги в нашій справі... Весь український загал (за винятком скупих кіл ЗП) суворо засуджує «Двійку». Обильні документи і жалюгідна писанина в сучасному «Самостійнику» не мають жадного впливу на спільноту. Народ з відразою сприймає некультурні, лайливі й гістеричні статті в сучасному «Самостійнику».

В. Казанівський

«... Постава загалу українського громадянства на терені Америки до сепаратної дії «Двійки» є найкращим ядерним ефектом. Для прикладу можна навести, що новий орган ЗЧ ОУН має масовий попит, а передплатників збільшилося вдвоє, від колишніх передплатників «Українського Самостійника».

Петро Тагай

«Я приєднуюсь до Вашого заклику і стаю до підтримки й солідарности. Вчора я вислав на Вашу адресу 25 долярів... з цих грошей — 15 долярів на річну передплату летунською поштою, і 10 долярів — на пресовий фонд «Шляху Перемоги». Кличу всіх знайомих і друзів ставати масово на фронт до збірки на пресовий фонд, ставати передплатниками часопису, що несе дійсну правду!...»

Іван Настич

НІМЕЧЧИНА

«Досі дістав я 1, 2, 4 і 5 число Вашого цінного часопису. «Шлях Перемоги» буду підтримувати. Хоч животію виключно з «Арбайтльозенфюрзорґе», вишлю на другий тиждень (по отриманні моєї чергової «фюрзорґе») передплату і п'ять марок на пресовий фонд «Шляху Перемоги».

Іван Желіско

«Я вже одержав п'ять чисел Вашого вельмиповажаного органу і дуже Вам дякую за нього. Направду, я дуже тішусь, що приходить ще один український орган, який має всі ознаки органу націоналістичного... Подай Вам Господи мужности й витривалости та твердости в обороні войовничого націоналізму і поборюванні всякого опортунізму, від УНРадівського аж до «Сучасно-Українського» включно».

В. Андрієвський

«Прийде час, і всі панове, З. Пеленський і М. Ріпецький, разом з «Двійкою», будуть суворо відповідати перед народом за оці погані писання, які вони виписуть на ОУН і її керівника Ст. Бандеру».

Михайло Фурик

«... Покладаю своє повне довір'я до «Шляху Перемоги» та закликаю других!»

Теодор Боць

«Я свято переконаний і вірю, що члени ОУН у Краю гостро засудять ... дію двійки п. Л. Ребета і п. З. Матли та їм подібним...»

Теодор Пелех

ФРАНЦІЯ

«З появою «Шляху Перемоги» відмовляюся від розкольників і стаю передплатником «Шляху Перемоги». Бажаю Вам якнайкращих успіхів у Вашій невтомній праці. З вірою у перемогу — дай Боже, щоб газета «Шлях Перемоги» була одним з найбільших часописів на еміґрації».

Антон Зеленюк

БЕЛЬГІЯ

«... Я, з-під убогої стріхи західньої Галичини... заявляю: ... відмовляю висилання мені «Українського Самостійника», а прийматиму «Шлях Перемоги». Я не був і не є тепер у ніякому політичному угрупуванні... Не маючи жадного наміру обкидувати болотом або «гнилими яйцями» чи навіть помідорами одну чи другу сторону, лише беру справу об'єктивно, а саме: в одній із статтей «УС» було між іншим таке: або з УГВР за Краєм, або з паном Бандерою проти Краю! — Отже, панове редактори «УС», невжеж п. Бандера є проти Краю? Невжеж можна допуститись на такі абсурдні слова, котрі мали місце в «УС»?...

Угрин

Зачароване коло змовників

(Закінчення з 4. стор.)

— з страху, щоб не опинитись на одній дошці з Гулаями.

Чого б не хотіли осягнути змовники, висловлюючись про особисту індивідуальність С. Бандери, — психічна прив'язаність народніх мас до його особи є незаперечною правдою, тому хочу на цьому дещо зупинитись.

Як колишній вояк Української Повстанської Армії на Волині, мав я нагоду побувати в різних закутках українських земель. Треба бути там і жити вкупі з народом, щоб відчути ту нерозривну психічну зцементованість, що її носять у глибині серця широкі маси українського народу стосовно до особи Ст. Бандери. Ім'я це вимовляється з якоюсь особливою повагою, і хоче того хтось чи ні, воно стало символом української визвольної боротьби.

Пригадую собі один випадок, який можна було стрінути в кожному українському селі й місті.

Коли наш відділ, по тяжкому 13-годинному бою з великою частиною большевицьких партизанів у селі Нудижі, прибув на відпочинок до маленького села Сьомаки, я, розташувавши свою частину в призначеному місці, вийшов на вулицю, щоб помилуватись її красою, бо вона була вся вбрана кучерявими вишнями.

На вулиці я побачив таку сцену: коло десятка дітей стояли вишиковані у військових лавах, тримаючи на раменах патики, замість зброї. Хлопчина років з десяти давав накази тоном військовика, що і як треба робити — ну, командир! Нарешті подає команду, і дитяча колона рушить вперед. Далі почулась команда хлопчини — пісня!

Не пригадую собі тепер усієї тієї пісні. Вбилась мені в голову одна її строфа. Вона була, мабуть, друга або третя, і звучала так: «І мстивий Ґонти дух злине з варшавської окови, і діло помсти розпічнуть Бандерові соколи».

На мій запит, звідки вони поробились такими «великими революціонерами», відповіли мені так: «Те, що робите ви, повстанці, наші старші і батьки, те саме робимо й ми». Прикладів таких можна б навести безліч, але вони тут зайві.

Згадані вище діти насьогодні мають вже 18-20 років життя. Приклад цей я навів, як доказ очевидности, що ім'я Ст. Бандери є настільки вкорінене в гущі народніх мас, що його безуспішно намагались вирвати німці, і поки сам народ існує, не вирве його й большевицька Москва.

Хочеться запитати жменьку змовників, в ім'я чого вони намагаються тепер підривати авторитет того імени, яке так глибоко закорінене в психіці широких народніх мас?

Це ж намагання є рівнозначне з засудом української революційної боротьби на Рідних Землях!

Відомо, що на поставлене вище питання змовницька шайка відповіді не має.

Даймо слово їхнім колеґам — лівому відламові УРДП (Майстренка). В опублікованій заяві тієї групи стосовно до співпраці з УГВР, між іншим сказано й таке: «УРДП (Майстренка — Ю. Б.) не входить у систему УГВР тому, що остання співпрацює з ворожими до української справи чинниками».

Це печатка на тому свідоцтві, що його змовники самі собі видали.

На своєму тернистому шляху ОУН утратила вже багатьох, кращі її одиниці падали смертю героїв, слабші духом відпадали, не витримавши проби тяжкого життя.

Відпадання слабких елементів не послаблює Організації, навпаки — зміцнює її якісно.

Тому, всупереч ворогам, неприятелям і тим, що посадили себе на теплі й м'які крісла, кадри українських революціонерів, згуртовані довкола свого залізного провідника Ст. Бандери, донесуть прапор української революції несплямованим у святий храм Української Самостійної Соборної Держави.

«Не хочемо ні слави, ні заплати,
Заплатою нам радість в боротьбі...»

Це наша чеснота, якої ми не проміняємо ні на які цінності на цьому світі.

БЕРЕЗНЕВІ РІЧНИЦІ

АНГЛІЯ

Стокпорт

Українська громада м. Стокпорт 28. березня ц. р. відзначила — як кожного року — Шевченківські роковини і пам'ять воїна-революціонера ген. Т. Чупринки спільною імпрезою. Після Служби Божої українська громада почала масово сходитись на академію. Голова місцевого відділу СУБ-у, відкриваючи свято, накреслив образи обох патріотів та їх заслуги перед українською нацією.

Реферат про Т. Шевченка прочитав п. С. Пощожин. Деклямували: В. Слеген, восьмилітня юначка Тамарка Якубів, п. П. Гриб і пані Ю. Цимбаліста. В другій частині свята п. П. Яцків прочитав реферат про ген. Чупринку. **В. Пр.**

Аштон-андер-Ляйн

Заходами громадських установ, 21. березня ц. р. в залі Червоного Хреста в Аштон-андер-Ляйн влаштовано святочну академію, вшановуючи пам'ять Т. Шевченка і ген. Чупринки.

В програму академії входили в основі лише реферати й деклямації, що якось надало їй монотонности і шабльоновости; одначе виступи з деклямаціями наших найменших з дитячого садку, що існує при місцевому відділі СУБ, внесли свіжість, а глядачам дали приємне враження і моральне задоволення. Адже вони — на черзі йти слідами палких, революційних закликів поета Шевченка і славетних, героїчних чинів командира УПА генерала Чупринки. **Ю. Сп.**

НІМЕЧЧИНА

Гільдесгайм

Старанням МПУЕН, в таборі Гільдесгайм (Півн.-Зах. Німеччина) в неділю, 21. березня ц. р. відбулась врочиста академія на честь Т. Г. Шевченка, в якій взяло численну участь не тільки українське громадянство, але також велика кількість запрошених німецьких приятелів.

Академію відкрив о. Ігор Сендецький, що прочитав реферат: «Шевченко — борець за правду».

Дитячий садок виконав ритмічні вправи «Поклін тобі, Тарасе», та поставив сценку: «Від'їзд малого Тараса», в якій прийняли участь: Андрійко Поморанський, Геня Зелевська, Стефця Баюрчак, Толік Ліфер, Марійка Гоцуляк, Ірена Дзявульська і ін. Віктор Кущ гарно продеклямував «Мій край».

З великою насолодою присутні сприйняли виступ одинокого бандуриста в англійській зоні п. Ф. Мельника, який мистецько проспівав декілька пісень.

Прекрасно випала деклямація Андрійка Поморанського: «Буває, в неволі іноді згадаю».

Збагатив програму також і мішаний хор, що проспівав деякі шевченківські твори. Між піснями, хористка пані Залевська з надхненням продеклямувала «Іржавець». До успішности Академії спричинились особливо садівничка пані Галина Пропай і п. Іван Поморанський. Їм допомагали пп. Павло Дзюба, Микола Курило, Баюрчак і ін.

Павло Назаревич

Шонґав

Оселя Шонґав відзначила пам'ять Т. Шевченка окремим вечером, у програму якого входили реферат місцевого уповноваженого ЦПУЕН, виступ мішаного хору, співи й деклямації шкільної дітвори та садку.

В програму вечора присвяченого головнокомандуючому УПА ген. Т. Чупринці, входили, крім хору, деклямації шкільної дітвори. На окреме вирізнення заслуговує інсценізація, яка подала картину з життя наших повстанців (в лісі біля ватри).

Вміло виконали ролі повстанців: Я. Банащук, М. Якимець, Ст. Юнич, Ст. Чайківський та Анна Чайківська (в ролі старої бабці). Свято пройшло з великим успіхом. **В. Матвієйко**

Ерлянґен

30. березня ц. р., за ініціятивою ОУЖ-ОУК міста Ерлянґен, відзначено 30. роковини смерти героїні-жінки сл. п. Ольги Басараб, яку 12. 2. 1924 року в ганебний спосіб закатували поляки, та 4. роковини смерти одного з найбільших синів України — ген. Т. Чупринки.

Заля, в якій відбулась академія, була вщерть переповнена українським громадянством. Академію відкрила культурно-освітня референтка Делеґатури ОУЖ Віра Мельник. Доповідь про Ольгу Басараб виголосила голова ОУЖ Анна Сосновська, а про ген. Чупринку — військовий референт філії ОУК друг Теодор Боч. **Т. П.**

Українська реальна гімназія (одинока в Німеччині) і народня школа (суботня) оселі Людвіґсфельд-Мюнхен влаштували 4. 4. ц. р. святочну академію на честь великого нашого національного генія і пророка Т. Шевченка. Гарно прибрана і заповнена вщерть українським громадянством і нашими найменшими (діти суботньої школи) заля робила свято ще імпозантнішим. Свято відкрито «Заповітом», який виконав жіночий хор оселі під мистецьким керівництвом о. проф. І. Зайця. Реферат про життя і творчість поета добре й змістовно виголосив А. Куцан, учень VIII кляси гімназії.

Деклямацію «Розрита могила» з надзвичайним успіхом виконала учениця гімназії Т. Сморожевська. Пісню «Нащо мені чорні брови» виконали учні гімназії А. Йогансен і С. Дубровська (дует), при доброму супроводі на фортепіяні у виконанні учениці гімназії Т. Плювак (музика і обробка о. Зайця). «Пророк України» добре продеклямувала Г. Білоус (учениця суботньої школи). Рецитація «Великий Льох» випала дуже гарно, виконали її учениці гімназії Т. Сморожевська, Т. Плювак і А. Греків. Інсценізацію «Кобзар» виконали учні гімназії Д. Бобинський і І. Івасик та учень суботньої школи Бочан. Найбільш приваблюючою точкою програми був виступ суботньої школи (12 дітей), які надзвичайно гарно проспівали «Твоїми, Кобзарю, слідами», та деклямація «Поклін тобі Тарасе», яку надзвичайно добре й захоплююче виконала маленька учениця суботньої школи М. Бочан.

При цьому слід із признанням відзначити вклад праці пані Ір. Плювак, учительки тієї суботньої школи.

Національним гимном закінчено це велике свято. **І. Ч.**

Українці на чужині!

На III. Конґресі Антибольшевицького Бльоку Народів (АБН), що відбувся в днях 27.-29. березня 1954 р. в Мюнхені, опрацьовано й прийнято Конґресом цілу низку документальних матеріялів, між якими: «Звернення до поневолених большевицькою Росією народів», «Привіт національно-визвольним борцям за залізною заслоною», «Маніфест Свободи», «Заклик до Західнього Світу», і «Загальні Резолюції». Теж проголошено короткі доповіді поодиноких представників національних делеґацій, учасників Конґресу, які в популярній формі ґрунтовно з'ясовують про визвольну боротьбу своїх народів. Серед тих промов є головна політично напрямна промова «Протиставні Світи» голови Центрального Комітету АБН, Ярослава Стецька, і промова ген. полк. Ференц Фаркаша де Кісбарнак, голови Угорського Визвольного Руху та голови Військової Комісії АБН, — «Мілітарне значення потенціялу поневолених Москвою народів».

Видання друком тих всіх конґресових матеріялів початково бодай англійською і німецькою мовами є дуже конечною потребою. 80-сторінкова брошура, яка в сконденсованій формі подавала б найновіший перегляд визвольної боротьби наших народів проти московсько-большевицького поневолення та їх ясне становище до Західнього світу, була б теж поважним вкладом на зовнішньому інформативному відтинкові.

Нашу діяльність розгортали ми завжди тільки завдяки масовій фінансовій підтримці українського громадянства. І цим разом дозволимо собі звернутися до всіх українців на чужині з гарячим апелем допомогти своїми масовими пожертвами видати друком матеріяли III. Конґресу АБН. Список всіх жертводавців буде оголошений в брошурі.

Власними силами розбудовуймо фонд видавання чужомовних інформацій про наші народи та їх визвольну боротьбу!

*

«АБН-Кореспонденц», що вже шостий рік безперервно появляється, став **вільною трибуною** в співпраці наших свободолюбних народів в їх боротьбі за державну незалежність. Вже від 1. числа своєї появи **викриває** фальшиву пропаґанду російських імперіялістів усіх мастей про наші народи та є **помостом** між визвольними силами наших народів з народами Заходу.

Дальше реґулярне видавання «АБН-Кореспонденц» через фінансові труднощі є поважно загрожене. Тому закликаємо всю українську громадськість на чужині своїми масовими пожертвами на пресовий фонд «АБН-Кореспонденц», підтримайте такий потрібний для української визвольної справи, як теж і для інших не-російських народів, журнал.

Пожертви на видання брошури про III. Конґрес АБН і на пресовий фонд «АБН-Кореспонденц» просимо пересилати лише на адресу:

Jaroslau Szewczuk, München 2, Dachauerstraße 9/II, Zimmer 8, ABN. Germany.

Фінансова Референтура Української Делеґації Центрального Комітету АБН

В квітні 1954 р.

Репортаж про маленьку людину:

Таємна інформація

Бувши гостем на конференції Організації Оборони Чотирьох Свобід України (ООЧСУ), яка відбулась 20-21. березня ц. р. в Ню-Йорку, від одного з моїх друзів я довідався, що в суботу 20. березня ц. р., о годині 7 вечора, в Українському Народньому Домі, кімната ч. 43, п. З. Матла оголосить інформативну доповідь для спеціяльно запрошених людей, про переговори «Трійки» в Мюнхені.

Хоч можна вже було наперед знати, що і як буде говорити п. З. Матла, я все ж таки рішився бути на тій доповіді (звичайно, якщо не треба при вході до залі підписувати заяву про льояльність до «Двійки», або якщо не випросять за двері). Згадана інформація зачалась з неабияким запізненням, бо не було до кого промовляти. Я прийшов точно. В кімнаті, в якій відбувалась згадана доповідь, панувала надзвичайна тишина, тільки п. З. Матла з повною задумою «вождя» неспокійно проходжувався — мабуть, уявляючи, якою великою людиною він тепер став.

Збори відкрив п. Бакуменко. Свою інформативну доповідь п. З. Матла почав від перших проявів опозиції — мовляв, опозиція постала тому, що Степан Бандера та Ярослав Стецько наробили ряд помилок; але п. З. Матла не сказав, які саме це були помилки. Далі п. З. Матла від самого початку аж до зірвання переговорів (до сепаратної дії «Двійки») всю вину за неуспіх переговорів скинув на Провідника Степана Бандеру та на цілий Провід ЗЧ. Воно річ **зрозуміла**, що людина, яка захворіла на манію «вождівства», інакше говорити не може. Після довгої та нудної доповіді дехто з присутніх ставив запити — бо ж дискутувати не було найменшого сенсу, та й не було з ким. Один із присутніх поставив ряд різних запитань, з них наводжу тільки одно, яке дасть до зрозуміння читачам, як відповідав п. З. Матла на всі інші запитання.

Запитання: п. Матла твердить, що вся вина за неуспіх у переговорах лежить на Степані Бандері та цілому Проводі ЗЧ; а чим пояснить п. З. Матла, що Степан Ленкавський не пішов за «Двійкою», а лишився з Провідником Степаном Бандерою?

Відповідь: Степан Ленкавський є людиною надто м'якою та дуже нерішучою.

Коли б хто сказав такі слова на адресу п. З. Матли, то можна б спокійно повірити, що він таким і є; але кидати такі дешеві слова на адресу такого твердого націоналіста, яким є Ст. Ленкавський, — цілком смішне. З доповіді і відповідей п. З. Матли було виразно видно, що «Двійка» поставила собі за завдання абсолютно підірвати авторитет Провідника Степана Бандери та знищити все те, що довгі роки було будоване великими жертвами найкращих синів та доньок нашого народу. Чия це робота? Відповідь залишаємо самим читачам.

Я не психолог, однак із моїх спостережень випливає, що п. З. Матла під час своєї інформативної доповіді, а рівно ж і відповідей на запити, почував себе досить зле в піджаку «вождя», хоч час до часу старався бути спокійним та мужнім. В обличчі тієї діяльности, яку він наварив для Українського Визвольного Руху і за яку йому ніхто не признає рації, він мусів сам перед собою скапітулювати, бо переконався, що не має ґрунту під ногами. Навіть своїм колишнім добрим друзям, він (Матла) не мав відваги сміло подивитись в очі. Не має сумніву, що за заподіяний українській визвольній справі сепаратний злочин, його гризе совість; але для нього його амбіція вища, ніж справа визволення поневоленої Батьківщини. **Микола Бачара**

А. Ф. Керенський...

(Закінчення з 3. стор.)

став у той спосіб неабияке підсилення.

А вже 16 липня 1917 р. большевики з Троцьким на чолі зробили першу спробу збройного повстання. Між іншим, мали великий вплив запальні промови не тільки самого Троцького, але й Зіновьєва (Розенфельда) та інших «еміґрантів», стягнених Керенським з Америки. У вересні Троцький був обраний головою Петроградського «Совєта», а 8 жовтня він став уже головою «Военно-Революційного Комітету», як большевицького проводу, що й доконав чин захоплення влади 7 листопада 1917 р. Вельми цікаво, що з усіх членів «Тимчасового Уряду» тільки одному Керенському пощастило уникнути арешту і втекти...

Перебіг часу квітень-листопад 1917 р. набув у большевиків назви періоду «достигання жовтня». Важлива послуга Керенського цьому «достиганню» полягала також у тому, що він усіляко гальмував національно-визвольні революції поневолених народів. Тільки повне й беззастережне сприяння справі усамостійнення цих народів могло спинити чи, бодай, обмежити чисто московськими етнічними теренами «світову пожежу» большевизму. Так званий липневий, зроблений за наказом Керенського, наступ на південнозахідньому фронті в 1917 р. призвів до здесяткування военної сили передусім українців та інших поневолених народів. А в цей час майже без перешкод розвивалась московсько-большевицька революція, як вияв нового розташування сил московського імперіялізму в умовах наростання визвольних рухів уярмлених народів.

В липні 1917 р. прем'єр Львов та ще інші два міністри зреклись своїх посад на знак протесту проти нібито завеликих автономних прав, уділених «Тимчасовим Урядом» українцям. В той спосіб прийшло до кризи уряду, без огляду на швидко зростаючу силу большевизму, якому, навпаки, треба було протиставитись шляхом надання якнайширшої волі не-московським народам. Наступник Львова — Керенський — виявився зовсім не таким «щирим». Щоправда, він проливав крокодилячі сльози над пригніченими «інородцями», проте без того, щоб бодай частково здійснити навіть ту куцу «культурну автономію», що її висунення на порядок денний спричинило кризу уряду Львова. — Підступ Керенського супроти «інородців» полягав у застосованій ним тактиці зволікання скликуваних тоді Установчих Зборів, які повинні були розв'язати й це найнебезпечніше для цілости московської імперії питання. Керенський враховував, що більша половина депутатів до Установчих Зборів це — відпоручники поневолених народів, які напевно домоглися б ухвали про розподіл Росії на національні держави. Отже Керенський вдався до гальмування Установчих Зборів. Праця «Europe Since 1914» містить дослівно таке: «Керенський зробив фатальний прогріх тим, що переніс Установчі Збори з 25. вересня на 25. листопада 1917 р. В той спосіб нівечилось довір'я мас і ллялось воду просто на большевицький млин, бо ватажки большевиків закидали «Тимчасовому Урядові» брак доброї волі до перепровадження реформ». А за цей час большевики остаточно вбралися в силу й попередили перенесені на пізніше Установчі Збори своїм 7. листопада... Наслідування гальмувальної тактики Керенського большевиками, які також перенесли Установчі Збори спочатку на грудень 1917 р., а далі — на 18. січня 1918 р., з тим, щоб вже на другий день вчинити свій «разґон учреділкі», **доводить, що «прогріх» Керенського був у дійсності заздалегідь обміркованим кроком**, пов'язаним з його «спонсорством» над большевизмом.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ:

М. Попович, І. Гусак, С. П., Д. Мельник (Англія), **Володимир Яворський** (Німеччина), **Ів. Галабурда** (Бельгія). — Дякуємо за листи та вислови підтримки в нашій праці. Копій листів, надісланих до «Українського Самостійника» та до п. З. Пеленського, не вміщуємо. Друкуємо лише ті листи й матеріяли, які звернені безпосередньо до «Шляху Перемоги». Це моральний і журналістичний обов'язок «Українського Самостійника» — містити ті листи, які звернені до нього з проханням їх публікувати. Якщо «Самостійник» цього не робить, то це є наочним прикладом «демократії» сучасного органу «Двійки», яка виступає перед людьми в такому невинному білому халатику «демократизму». Присилайте дописи з українського життя. Привіт!

Читачам і прихильникам в Бельгії. — Також не друкуємо листів, писаних до приватних людей, хоча б ті листи були цікаві та важливі. Надсилайте нам безпосередньо до редакції. Вітаємо!

Д. Кушлик (Німеччина). — Про українське життя в таборі Лінґен ми вже писали. Тому Ваш допис не піде. Пришліть нам щось нового. З привітом.

І. Марунчак (Англія). — Ми так багато маємо листів, що не в силі всіх їх вмістити, з огляду на те, що потрібно дати читачеві і нший матеріял. Один Ваш лист вже надрукували, тому другий не піде. Присилайте нам вістки з життя Вашої громади. Вітаємо!

ОГОЛОШЕННЯ

Пожертви

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД «ШЛЯХУ ПЕРЕМОГИ»

Бельгія

Збірщик — М. Ільчишин, Курзель Сталь. Жертводавці: 300 б. фр. — Філія УДК, по 100 б. фр: о. Гр. Музичка, О. Волощак, П. Паляниця, по 50 б. фр: М. Ільчишин, С. Хромовський, по 30 б. фр: С. Тертека; по 20 б. фр: О. Жиляк, В. Замлинський, М. Ґалевич, М. Щудло, Г. Винник, П. Федьків.

Осередок СУМ-у Мораж. Жертводавці: по 50 б. фр: М. Стасюк, по 25 б. фр: М. Когут, по 20 б. фр: О. Минько, Г. Пікулицький, І. Бартків, Г. Хомляк, Г. Морсюта, В. Рудакевич, А. Качмарський, М. Шпинда, 15 б. фр: Д. Грицик, 10 б. фр: В. Леневський.

Осередок Вандре. Збірщик М. Ґурський. Жертводавці: 200 б. фр. М. Ґурський, по 100 б. фр: В. Федчина, В. Сухар, М. Компричовський, 50 б. фр: М. Юрцаба.

Збірщик В. Фединяк, Вотем, Льеж. Жертводавці: 300 б. фр: Рудзідський, по 100 б. фр: В. Фединяк, В. Проць, О. Бабовал, М. Левита, Д. Фидас, Б. Гриньох, М. Бурачок, 70 б. фр: Е. Проць, по 50 б. фр. В. Столяр, М. Висоцький, М. Завада, 40 б. фр: С. Середич, по 20 б. фр: М. Процик, Б. Кудлак.

З нагоди виїзду друга **Шарабурака** з Монеле до Канади жертвували: 100 б. фр. — Ю. Шарабурак, по 20 б. фр: І. Форостяк, В. Білинський, В. Дорожинський, Л. Боярчук, П. Лещишин; 10 б. фр. — Д. Бриґілевич.

Осередок Ватершай, збірщик С. Лико. Жертводавці: 122.5 б. фр: С Лико, по 50 б. фр: С. Черватюк, І. Луковський, о. А. Рижак, по 40 б. фр: П. Кицун, В. Зайшлий, 30 б. фр. — М. Медюк, 22.5 б. фр. — І. Королик, по 20 б. фр: В. Медюх, Г. Круциляк, Г. Пеца, А. Радоліцький, 15 б. фр: І. Петрусь.

*

В. Козій — 220 б. фр., по 100 б. фр: І. Чверинко, М. Лунич, 150 б. фр. — І. Ющак.

Франція

Збірщик Т. Кіселик, Мілюз. Жертводавці: по 1 000 фр: І. Оленич, Т. Кіселик; по 500 фр: В. Гарана, В. Серафин; по 300 фр: Г. Ляшко, В. Зажарко; 250 фр. М. Чичка; 100 фр. Г. Черепаха.

Осередок СУМ-у в Парижі. Жертводавці: по 2 000 фр: Т. Пастернак, Ф. Звіринський, по 1 000 фр: В. Левчук, М. Маланчук, В. Вучинський, О. Залипський, Н. Н.; по 500 фр: П. Вашан, Н. Н, П. Зелений, О. Форсік, М. Мазур, Л. Мазурець; по 300 фр: Т. Дратвінський, К. Неборч, М. Фриз; по 200 фр: Г. Лещук, Ю. Дутко, К. Д., Д. Коваль, 160 фр. — З. Лаврінок, по 100 фр: С. Мельник, І. Яцків, Д. Пастернак, І. Кобрин, Р. Костишин, І. Пастернак, Др. Р. Кичун, М. Любка, М. Колінко, 90 фр. — М. Маргін.

Німеччина

Д. Павлюк, Нойштадт-Гольштайн, — 15.- нм. По 5.- нм: О. Курчинський і Гр. Мандрик (Мюнхен).

Табір Лінторф, збірщик М. Базилюк. Жертводавці: 3.- нм. — А. Когут; по 1.- нм: В. Мрикало, М. Базилюк, А. Лалач, Витрва, Мартинюк, М. Сипняк, С. Сеник, В. Вдовин, по 0.50 нм: О. Качур, Б. Масний, І. Коструб.

Табір Гамм, збірщик І. Пекний. Жертводавці: по 5.- нм: Е. Шкільник, В. Лавринович, І. Пекний, П. Голюк, по 3.- нм: М. Остапчук, М. Василів; 1.50 нм — Л. Пойта, 1.- нм — М. Довгаль, 0.50 нм — Д. Лавринович.

ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН — 1954

На терені Канади розпочалася 15. лютого ц. р. загальна збірка на Визвольний Фонд ОУН, зв'язана з 25-літтям існування, праці і боротьби Організації Українських Націоналістів. Збірка переводиться на спеціяльно для тої цілі видані й понумеровані збіркові листи. Вже в перших днях збірки занотовано дуже прихильний відгук серед українського громадянства.

Перший в Канаді надіслав заповнену листу і 45.50 дол. п. **Константин Кухній з Мус Джо. Саск.** П. Кухній пише при тому: «Мені дуже мило, що можу бодай частинно послужити тій Організації, яка збудила нас зі сну і продовжує боротьбу проти нашого ворога».

Жертводавці з **листи ч. 385** (збірщик п. **К. Кухній, Мус Джо. Саск.**): по **2.00 дол.**: М. Хомета, М. Горбай, В. Василишин, М. Кікцьо, С. Чекурман, Гр. Савяк, П. Ничка, А. Щеснюк, Я. Бабин; по **1.00 дол.**: В. Вотеський, М. Лизанівський, В. Павлішак, Ф. Мостовий, В. Шевчук, П. Кісіль, П. Дмитришин, Б. Лис, У. Лис, М. Баран, С. Попович, К. Кухній, С. Ґальчик, Г. Лис, М. Лис, Р. Марак, В. Кевереґа, С. Наливайко, Г. Зивер, Д. Голуцан, Я. Назаревич, В. Калитка, Д. Ша, Д. Коршман, С. Калитка, М. Шлюсар, Г. Коршман, **0.50 дол.**: Д. Спот.

Далі зложили пожертви:

Листа **ч. 388, п. С. Гутира, Ґірвін, Саск.** — 5.00 дол.

Листа **ч. 168, Українська Католицька Парохія Атабаска, Річмонд Парк, Алта.** — 11.00 дол.

Листа **ч. 394**, П. Новосад, **Елдорадо, Саск.**, — 10.00 дол.

Листа **ч. 160**, А. Гірняк, **Табер, Алта**, — 7.50 дол.

Листа **ч. 539**, СУМ (М. Антоник), **Вудсток, Онт.**, — 20.00 дол.

Листа **ч. 532**, М. Шумський, **Еспаноля, Онт.**, — 7.00 дол.

Листа **ч. 396**, П. Полатайчук, **Клер Скріп, Саск.**, — 5.00 дол.

Листа **ч. 481**, пп. Д. Лащук і М. Опарук, **Єлловнайф, П. З. Т.** — 101.00 дол. (м. ін. по 5.00 дол. жертвували: Б. Градовий, М. Боднар, М. Опарук, П. Потримайко, С. Тарновський, В. Хома, по 3.00 дол.: Д. Лащук, Дессон, по 2.00 дол.: І. Мелешко, І. Панасюк, Е. Савчук, С. Третяк, М. Каплан, В. Сеньків, І. Гусак, М. Шовкопляс, П. Бойко, П. Карпецький, А. Сорока і інші, яких прізвища нечіткі; між жертводавцями є багато не-українців. Збіркою занявся п. Михайло Опарук).

Листа **ч. 383**, п. В. Благий, **Йорктон, Саск.**, — 37.00 дол., (по 5.00 дол.: В. Благий, В. Дмитрів, А. Бабінський, М. Василина, Б. Благий, по 2.00 дол.: Т. Баран, Г. Яковищак, К. Крамар, М. Васьків, П. Бучко, по 1.00 дол.: Д. Лис, П. Ситко).

Листа **ч. 482**, п. М. Мадяровський, **Калюмут, Майо. Ю. Т.**, — 39.00 дол., по 10.00 дол.: М. Мадяровський, Петро ...(прізвище нечітке), по 5.00 дол.: І. Гапак, В. Ґондурак, 3.00 дол.: Р. Гришко, 2.00 дол.: М. Б. (нечітке), по 1.00 дол.: Ф. Лямаш, Ю. Бігарі, В. Мавнар, П. Малорита.

Поодинокі пожертви: В. Романів, Монтґомері, Алта, — 1.00 дол., І. Крушельницький, Ґретна, Ман., 2.00 дол., І. Калинюк, Порт Аліс, Б. К., 2.00 дол.

Крім того, **Гемилтон, Онт.**, зібрав уже на 3 листи 50.00 дол., **Ст. Кетеринс, Онт.** на 5 лист — 138.50 дол., з пров. **Алберти** надіслано 500.00 дол., з **Форт Вільяму, Онт.** — 200.00 дол., **Кіркленд Лейк, Онт.** зібрав на 2 листи 33.50 дол.

Всім Жертводавцям щиро дякуємо.

НОВИНА! КНИЖКА ДЛЯ ДІТЕЙ!

Референтура Юнацтва ЦК СУМ видала нову книжечку для української дітвори — передрук крайового видання з 1951 р.

ОРЛИКИ

Журнал для дітей

Книжку вже можна замовляти за попереднім надісланням готівки.

Ціна: Канада й Америка — 0,25 дол.; Англія — 1 ш.; Бельгія — 8 б. фр.; Німеччина — 0.50 нм; Франція — 50 фр. При дрібних замовленнях просимо долучити 0.10 нм на порто. Замовлення слати на адресу:

Nowickyj Stefan
München 23,
Belgradstr. 152 a, Haus D/6
Germany

УВАГА!!! УВАГА!!!

Заходами Окружної Ради СУБ в Шотляндії, видано новий портрет

ген.-хор. ТАРАСА ЧУПРИНКИ

Портрет в кольорах

Ціна: два англійські шилінґи, або рівновартість в американській валюті

ЗАМОВЛЕННЯ СЛАТИ:

ASSOCIATION OF UKRAINIAN
IN GREAT BRIAIN
REGIONAL COUNCIL IN SCOTLAND
6, MANSION HOUSE ROAD
EDINBURGH, 9.
SCOTLAND.

Дохід із розпродажі призначений на Фонд Інформації про Україну, що існує при Окружній Раді СУБ, в Шотляндії.

Завдання Фонду „ІУ" — ширення доброї та корисної інформації про Україну, серед чужинців.

Розшуки

Рідних та знайомих із с. Татари п. Самбір шукає **Михайло Дідух** та жінка Стефанія Дубина із Малів, п. Теремовля. Голоситися на адресу: M. Didduch, 34 Rayleigh Rd., Wolverhampton, Staffs, England.

Пошукую **Анну, Петра, Андрія Ілюка, Йосифа й Івана Боєчко** та **Юрка Воротняк.** Хто знає про них, або вони самі, прошу писати на адресу: M. Iluk, 3. Aylesbury St., Ingrow, Keighley. Yorks. England.

АДРЕСИ ПРЕДСТАВНИКІВ «Ш.П.»

Австралія: D-r B. Umrysz, — 3, Rose St., South Melbourne, Vic.
Англія: Ukrainian Publishers Ltd., 237 Liverpool Road, London, N. 1.
Арґентина: Sen. Witoszynskyj Borys, C. Valentin, Virasoro 1 004/III Buenos-Aires.
Бельгія: pour le compte № 5557 27 de Kowal Omelan, 72. bvd. Charlemagne, Bruxselles.
Бразилія: P-e Metodio Netchka, c. p. 24. Prudentopolis, Parana.
Венесуеля: Iwan Jareminskyj, Avenide Zukre № 248, Bomba № 14, — Caracas.
Голляндія: Kuschpeta Omelan, Postbus 534, Tilburg.
Канада: W. Makar, 140, Bathurst St Toronto, Ont.
Туніс: Kaspryk Roman, Boite Postale 15, Ain Draham.
Франція: «L'UKRAINIEN», Hebdomadaire, 26, rue de Montholon, Paris 9.
Швеція: Jurij Köstiw, Box 14, Högersten 5.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ «Ш. П.»

	Одно число	Піврічна передпл.	Річна передпл.
Австралія	-:1:-	1:5:-	2:8:-
Австрія	2 ш.	52 ш.	96 ш.
Англія	-:-:10	1:1:-	2:-:-
Арґентина	1. пез.	25. пез.	48. пез.
Бельгія	6. б. ф.	146 б. ф.	286 б. ф.
Бразилія	3.00 крз.	74.00 крз.	144.00 крз.
Венесуеля	0,40 Б.	8,60 Б.	16,80 Б.
Німеччина	0,50 М.	12,00 М.	24,00 М.
США і Канада звич.	15 ц.	3,50 дол.	7,00 дол.
лет.	30 ц.	7.50 дол.	15.00 дол.
Параґвай	0,50	13	24
Франція і Туніс	40 фф.	970 фф.	1920 фф.
Швеція	0.60 к.	15.60 к.	28.80 к.

Банкове конто «ШП»:
BAYERISCHE VEREINSBANK, MÜNCHEN, KONTO № 333 508 (E. REN)

Пошукую свого батька **Антона Горб**, який працював в 1945 р. біля Міміньґа та брата **Івана Горб**, який перебував у Зальцбурґу, Австрія. Писати на адресу: Hala Horb, 15. Regent St, Blackburn, Langs. England.

Сенесків Ольгу, яка в 1948 р. перебувала в таборі Ашаффенбурґ, Німеччина, пошукує Анна Вірстюк, яка в тому ж році виїхала до Бельгії, а тепер перебуває в США. Прошу писати на адресу: Wirstiuk A. —Rozpora, 132, Belmont Ave., Newark 3, N. J., USA.

Пошукую своїх синів **Михайла та Миколу Вербицьких**, які походять родом із с. Ярчівці, п. Зборів. Пошукують їх мама та брат Тосьо. Хто знав би про них, або вони самі, прошу писати на адресу: Anastasia Verbyckyj, 419 First Street, Troy. N. Y. USA.

Брата **Стефана**, сестру **Анну Політило** та знайомих із с. Незнанів, п. Камінка Струмілова, пошукує: Petro Polityla, Hannover, Podbielskistr. 17.

Анна Слободян пошукує брата **Миколу Слободяна** та кузина **Семена Максимів** із с. Чорнолісці, п. Товмач. Прошу писати на адресу: Wasyl Staszewskyj, C. O. Mr. Cooley. Little Common Farm, Eton Wick, Nr. Windsor, Berk's. England.

Марія Таренько, замужня Щурко, пошукує рідну сестру **Пазю Таренько** із с. Цітуля, п. Яворів, яка виїхала до Німеччини в 1941 р. і перебувала біля Ерфурту. Хто знав би про неї, або вона сама, прошу писати на адресу: Ewhen Shchurko, 839. Ritson Rd. S., Oshawa. Ont., Canada.

„Шлях Перемоги"

Ukrainische Wochenzeitung
«SCHLACH PEREMOHY»
München 15, Lindwurmstraße 205/I
Germany (Bayern)
Herausgeber: EUGENIUS REN
München 23, Belgradstraße 152a
Verantwortlicher Redakteur:
JAROSLAW BENZAL

Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам Редакції.

Редакція застерігає собі право скорочувати статті і правити мову.

В справі незамовлених і неприйнятих рукописів Редакція не листується.

Незамовлені статті не повертається.

Матеріяли надсилати на адресу Редакції, а не окремих редакторів.

Druck: «Cicero», München 42, Friedberger Strasse 13. Tel. 15 892